59- 383

Akbaba

İnönü deniz banyolarına başladı. - Gazeteler -

— Kuzum bu erkekler kimi seyrediyorlar böyle?..

— İsmet paşayı!..

Ümitlerinizi büyük imkânlara bağlayınız...

tasarruflarınız için en zengin ikramiye plânından faydalanınız

50 APARTMAN DAİRESİ

2 MİLYON

her 150 liraya 1 kur'a numarası

24 AĞUSTOSTA:
6 Apartman Dairesi ve 260.000 lira

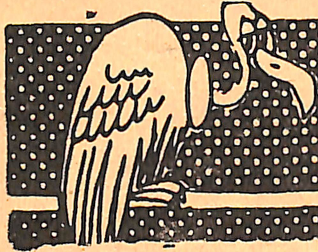
CEM'AN 4 MİLYON LİRA

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 548

SAYI : 383 C. : 15 16 TEMMUZ 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

PULSUZ DİLEKÇE

SAYIN Başvekil,

Biliyorum, siz, ileri bir millet, bayındır bir vatan görmenin hasreti içinde yanan insansınız. Gece gündüz bütün çabanız bunun için. Eski iktidarın altın torbaları üstünde pırıl pırıl, rahat bir uykuya yaslanıp keyif sürmeniz zor değildi elbet. Bunu yapmadınız. Sarıldınız kazmaya, sarıldınız küreğe... Allah evlenenle ev yapana yardım eder dediniz. Etti de: Nuri Said Paşa'nın ölümü bile ilâhî bir yardım değil midir?

Cedlerimiz, yaylı ve yelkenli çağların gevşekliği içinde: «Geç olsun da güç olmasın» demişlerdi. Siz, fezayı fethe çıkanların hırsiyle: «Güç olsun da geç olmasın» dediniz.

Temeller, temeller, temeller... Hattâ bacalar, bacalar, bacalar... Ama, sınır dışı komşularımızın bile ağızlarını tatlandıran Türk şekerini artık eski ucuzlukta yiyemez olduk!..

Santrallar, santrallar, santrallar... Ama, tavanlarımızdaki ampuller, artık altın ışığı kadar pahalı!

Caddeler, caddeler, caddeler... Ama üstünde kaybolan evler var, ama üstünde kaybolan aileler var, ama üstünde kaybolan mahalleler var... Ve en yamanı, Belediyeye açılmış avuçlarını artık Allaha açan alacaklılar var!

Oluyor... Ama güç oluyor, çok, çok, çok güç!

Yalnız bu cidden görülmemiş kalkınma içinde yine cidden görülmemiş bir unutkanlığımız var sanırım.

Sayın Başvekil, on yıllık iktidarınız içinde ve üçyüz seksen milyonluk Belediye borçları arasında şu Opera binasının hâlâ etleri dökülmüş tarih öncesi bir dev iskeleti gibi durmasına nasıl razı oluyorsunuz?...

Ankara Devlet Tiyatrosunun yetiştirdiği gençler, artık milletlerarası şöhret oldular. Alkış sesleri bir gün Roma'dan, bir gün Milâno'dan, bir gün Napoli'den, bir gün Paris'ten bir gün Amerika'dan geliyor. Onları görememenin hasreti, alkışlıyamamanın hüznü içinde bir biz varız: Üniversiteler şehri İstanbul!

Sayın Başvekilimiz pekiyi bilirler elbet: Kara Mustafa Paşa orduları Viyana'yı kuşattığında, valinin krala arzettiği günlük raporda şu satırlar vardır:

«Sadık tebaanız bazı günler susuz, bazı günler ekmeksiz kalmakta iseler de hiçbir gece operasız kalmamaktadırlar!»

Biz de bat i devletinize arzedelim: Darlığa katlanalım, zorluğa katlanalım, hattâ neşir yasağına, hattâ copa, hattâ hattâ Fevzi Uçaner'in ayıp ötesi nutkuna katlanalım... Ama, operasızlığa katlanmıyalım artık. Bize, günlük acılarımızı unutturacak bu sanat tesellisini çok görmeyiniz sayın Menderes.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bazı eski ağaçlar anıt sayıldı (Gazeteler)

YAZISIZ

Mr. Cahan «Günde 23 saat çalışmanız lâzım.» dedi. (Gazeteler)

— Bravo... Allah için iyi çalışıyorsunuz!

Bir varmış, Bir yokmuş:

Dâhi-i Âzam!

Yusuf Ziya Ortaç

ELİMDEKİ kocaman kitabı bir solukta okumuştum. Bu, Abdülhak Hâmid'in «Finten» iydi.

Hâmit, biliyorsunuz, edebiyatımızın tek dâhisidir. O kadar tek ki, o olmasa, dâhî kelimesi belki de Türk diline girmiyecekti. Galiba eskiden analar, şimdikiler gibi «dâhî çocuk» doğurmakta cömert değilmişler!

Abdülhak Hâmit yalnız dâhî de değildi. Süleyman Nazif'in Acem mübalâğasını da aşan mizacı, ona bir de «çok büyük» anlamına gelen «âzam» kelimesini eklemiş, dâhî-i âzam yapmıştı. Bu, bir dünya rekorudur sanırım: Her milletin dâhisi vardır ama, bizden başka dâhî-i âzamı olan yoktur!

İşte, on sekiz yaşında kırık dökük mısralar heceleyen ben, büyük dâhîmizin büyük eseri için, o küçük yaşımda bir tenkid yazmıştım.

Abdülhak Hâmid'imizi, bu tenkid «Türk Yurdu» dergisinde çıktıktan üç gün sonra gördüm. Beni çağırtmıştı!

Ne şık, ne güzel, ne kibar adamdı o... Galiba ilk gördüğüm Avrupalı Abdülhak Hâmit'tir.

Zarif hizmetçinin içeri aldığı salonda nereye oturacağımı düşünürken kapıda göründü: Koyu gri bir jaketatay giymişti. Yüzüne soylu bir güzellik veren sivrice sakalı, yaylı kaşları, geniş şakakları ve yumuşak gözleriyle Hâmit edebiyatımızdaki Hâmit'ten bile başka bir adamdı.

Bir idadî talebesi olduğumu bana ilk unutturan Ziya Gökalp olmuştu. Benimle eşit bir edebiyat adamı olarak ilk konuşan da dâhi-i âzamımızdır!

Finten için yazdığım tenkidi okumuştu. Onu en iyi anlıyan eleştirmeci bendim! Bunu kendisi söylüyordu!

Biraz sonra, salon sarışın bir ışıkla aydınlandı: İçeriye Lüsyen hanım girmişti. Şu, Hâmit'in:

Var ol Lüsyen, tavaf et ey nûr,
Ey âhır-ı ömrümün baharı!

Diye öğdüğü eşi... Güzeldi. Güzelden öte bir şeydi o!

Sensiz de, seninle de yaşanmaz!

Demekte haklıydı Dâhi-i âzamımız!

O gün, on sekiz yaşındaki lise öğrencisi Yusuf Ziya, Abdülhak Hâmid'i en iyi anlıyan insanın gururiyle bir apartıman kapısından değil, bir gök kapısından çıktı ve yeryüzüne indi!

★

Bir akşam, onu Serkldoryan Kulübünün şahane merdivenlerinde gördüm. Koyu kırmızı yol halısına gömülen ağır adımlarla iniyordu... Kapıda bekliyen Süleyman Nazif, cezbeye tutulmuşcasına dalgın, mırıldandı:

Allaaah iniyor gibi semâdan!

Hâmit, her yeni gibi eskinin hücumuna uğramıştır. Ama, bütün hücumlara karşı sustu ve cevap değil, kitap yazdı. Yalnız, iki mısralık bir öfkesi vardır:

Yayımı asmadan evvelce ben
attım okumu,
Bunu inkâr ediyorlarsa yesinler
....

Evet, yesinlerden sonra gelen altı harfli kelimeyi yazmamış, yalnız, altına şu notu koymuştu: «El mânâ fi batnuşşair.» Türkçesi «mâna şairin karnındadır!»

Hâmit, hususî konuşmalarında zarif, ince ve nüktedandı. Bir gün, akıldan yana epey eksik olan Florineli Nazım'ın ısrarlı dâvetini kıramamış, evine gitmişti. Akşam Süleyman Nazif:

— Efendimiz, bugün sizi aradım, yoktunuz... Nerelerdeydiniz?

Deyince, Hâmit gülümseyerek cevap vermiş:

— Tımarhanedeydim!

Fatma hanımın ölümünden sonra büyük şairi evlendirmek isteyenler, ona Çamlıca'da bir güzelden bahsetmiştiler. Hâmit:

— Ben görmeden evlenmem, demiş.

Ertesi gün, ipek maşlah içinde sülün gibi bir tazeyi büyük şaire takdim etmişler...

Güzel kız, hürmetle eğilerek Hâmit'in eteğini öpmüş ve geri geri çekilerek odadan çıkmış.

Biraz sonra, beğendirdiklerinden emin bir neşeyle odaya girenlere, dâhî-i âzam:

— Ayol, demiş, ben sizden kız istedim, kaz değil!

Bir yaz günü, Atatürk, eski İran Şahı ile Büyükada'ya, Yat Kulübe gelmişlerdi Bahçede yanlarına Abdülhak Hâmit'i dâvet ettiler. Atatürk, büyük iltifatlardan sonra, Şah Hazretlerine bir şiirini okumasını rica etti. Hâmit, Türbe-i Fatih'i ziyaret şiirini okudu:

Sensin ki ol şehinşeh,
Bu ümmet-i necîbe,
Emsâr bahşişindir,
Ebhâr yâdigârın!

Bugünkü dile çevirelim:

«Sen o padişahsın ki, asil milletine, beldeler bahşişin, denizler armağanındır!»

Ertesi akşam, tekrar kulübe gelen Atatürk, Hâmit'e:

— Niçin o şiiri okudunuz?...

Diye sorunca, şair, ince, fakat mağrur bir gülümseyişle şu cevabı verdi:

— Şah Hazretleri, padişah nasıl olurmuş, anlasınlar diye!

Dâhi-i âzamımızı en son, ölümünden on gün kadar önce, bir akşam üstü, artık o da hâtıralar toprağı olan sevgili Mithat Cemal'imle beraber, Maçka'daki apartımanında ziyaret etmiştik. Salona, arkasında koyu bir robdöşambr ile girdi. Yeni yürümeye başlamış çocuk adımlariyle... Düşecek diye ödümüz kopuyordu. Geniş bir koltuğa gömüldü. İhtiyarlık, hiç kimsede onun yüzündeki kadar güzel olmamıştır!

Yeni bir şiir yazmış. Çocuk kadar sevinçliydi.

— Lüsyen, dedi, defterimi getir...

Lüsyen hanım, beyefendisinin defterini getirdi. Aldı, çevirdi ve bana uzattı:

— Siz okuyunuz, biz dinliyelim...

Beyaz kâğıdın üstünde gözlerim korkuyla durdu. Bunlar yazı değildi. Biraz çizgi, biraz nokta, biraz resimdi belki... Bana kendisini tanıtan tek kelime — ne kelimesi? — tek harf bulamamıştım.

— Üstadım, dedim, gözlerim sizin el yazınıza alışık değil... Gözlüğümü de yanıma almamışım...

— Pekiii... Mithat Cemal, sen oku!

Ama, Mithat Cemal de, kazıdan çıkarılmış bir kitabe önünde kalmış kadar dilsizdi. Üstelik ona söyliyecek mazeret de bırakmamıştım!

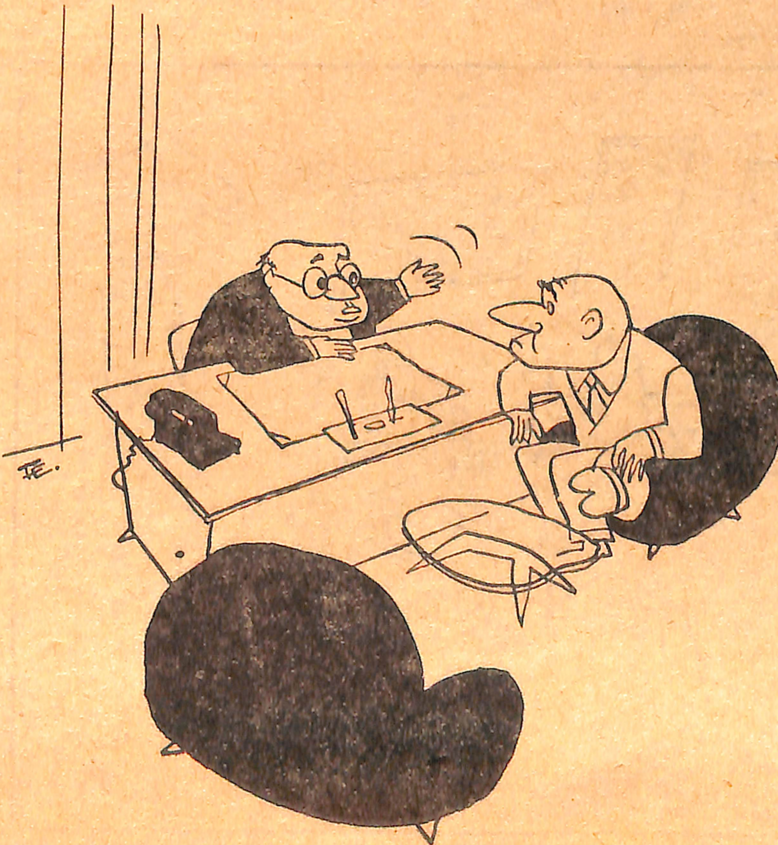
Hiç ihtiyarlamamış zekâsı, pardon, dehâsı, düştüğümüz aczi anlamıştı artık.

— Ver bana, dedi... Lüsyen, elektrikleri yak!

Defteri aldı, tek gözlüğünü taktı, avizelerden dökülen ışıklar altında, baktı, baktı, baktı ve... Öfkesinin son güciyle, elindeki defteri kaldırıp, salonun ortasına attı.

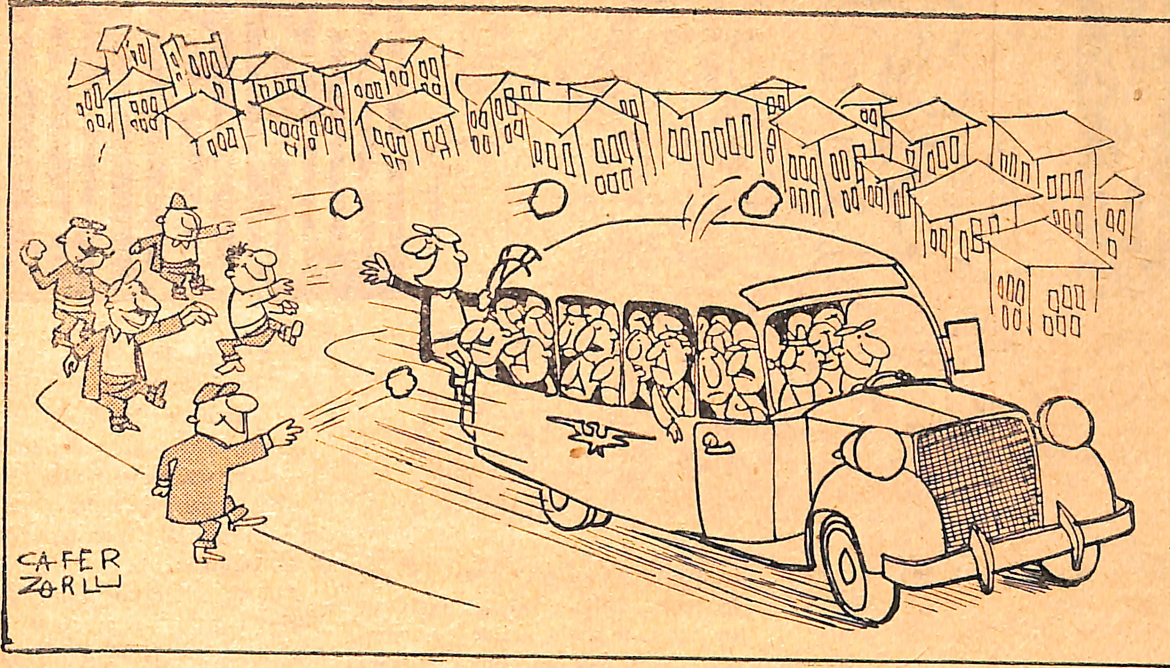
Dâhi-i âzamımızı son görüşüm budur. O akşam, zihnime çakılan son cümlesi de şu:

— Ölümden korkmuyorum, iğreniyorum!

— Son zamlardan sonra artık hayat sigortası yapmıyoruz, beyefendi!

Denizli'de Halk Partililerin otobüsü taşlandı.. (Gazeteler)

— Ulan atmayın, vallahi İsmet Paşa yok!..

Kişiyi nasıl tanırsın?

Bir D.P. Milletvekili:

— Profesörler gençleri iğfal ediyorlar, demiş.

Estağfurullah, profesörlerin politikayla uğraşmak ne haddleri!.

Acayiplikler

Peyami Safa bir fıkrasında: Esersiz profesör, kalemsiz yazar, çocuksuz ana, meyvasız ağaç, öğretmensiz okuldan bahsederek bunların acayipliğini belirtiyordu.

Tercüman gazetesi, üstadı okuyucularına türlü vesilelerle başyazarı olarak takdim etmiştir. Öyleyse sayın P. S.'nın fıkrasına eklemeyi unuttuğu bir çelişmezliği de burada biz söyleyelim.

Başyazısız, başyazar!

Doktor

Yusuf Ziya Ortaç doktorluğa pek meraklıdır. Tıp edebiyatını meraklа takip eder, yeni ilâçları bilir.

Bir gün, büyük doktorumuz profesör Ekrem Şerif Egeli ile telefonlaşıyorlardı.

— Nasılsın Ekrem Şerifciğim?...

Ekrem Şerif biraz yorgun cevap verdi:

— Rahatsızdım Yusuf Ziyacığım, üşütmüşüm biraz..

— Şimdi?

— Ateşim düştü...

Sonra bir kahkaha atıp ilâve etti:

— Eğer kırıklığım bugün de geçmeseydi gelip bir muayene etmeni rica edecektim!

İki canbaz

Haberi Milliyet gazetesi veriyor. Ankara polisi, şehirdeki bütün canbazları topluyormuş. Elbet toplamalı.

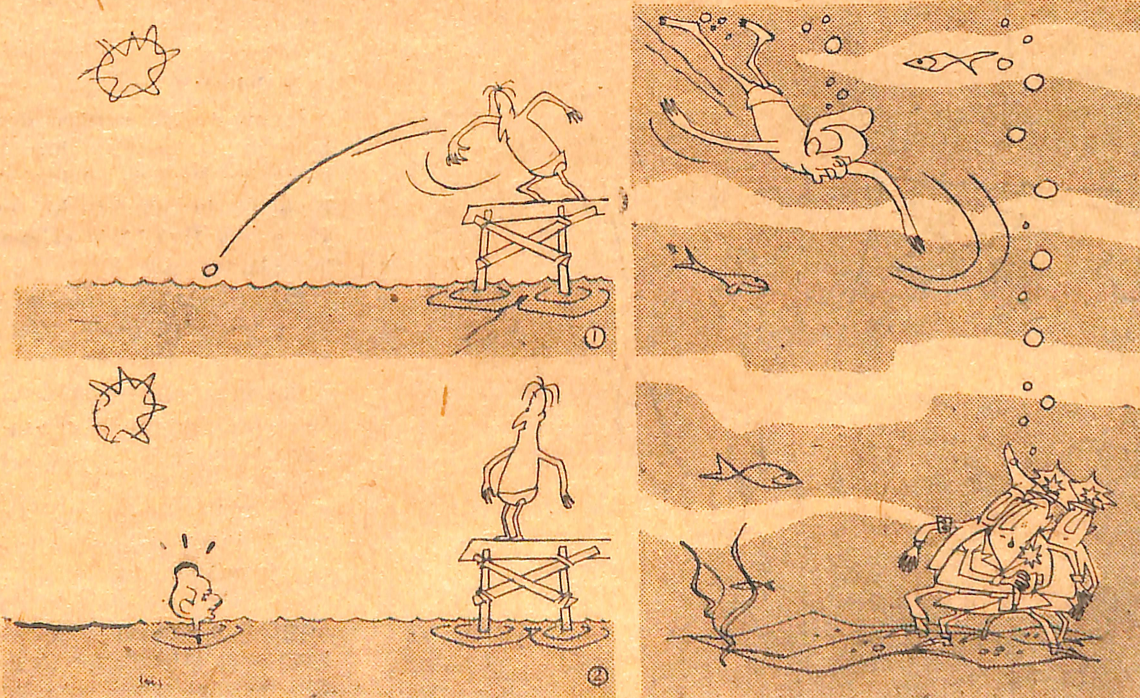
Hünerlerini göstermek için, seçecek başka şehir mi bulamamışlar. Atalarımız bile iki canbazın bir ipte oynayamıyacağını söylemişler.

Ankara'da canbazlık, yalnız politikacılara mahsustur.

Bıyıklar!

İstanbul Emniyet Müdürü polislerin bıyıklarını traş ettirmelerini emretmiş!

Yaaa demek Radyo Gazetesi işini bitirdi, vatandaşlar tamam!... Şimdi sıra polislerimizde, öyle mi?

İnönü denize girdi!...

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Ne çıkarırsan

İşsizlik krizi, bütün yurdu, yavaş yavaş kaplıyor. Gazetelerimiz her gün falan fabrikada şu kadar, filân işletmede şu kadar işçiye yol verildiğini bildiriyorlar.

Yapacağız, edeceğiz yollu palavra atmak âdetimizdir.

Ortaya muhakkak bir şey koymak, bir şey çıkarmak gerek. Eh biz de işte:

İş çıkaramayınca, işçi çıkarıyoruz.

Olmaz

Çorap imalâtçıları ilgili bakanlıklara baş vurarak Nylon ipliğinin yurda sokulmamasını istemişler. Nylon ipliği yurda sokulduğu takdirde 27 bin makine duracak ve 80 bin işçi açıkta kalacakmış.

Yook, çorap imalâtçıları ses lerini kesmeliler. Yıllardan beri başımıza ne geldiyse, işleri pamuk ipliğine bağlamaktan geldi.

Kerem ediniz de bir de Nylon ipliğini deneyelim. Pamuk ipliğine göre daha sağlamdır.

Böyle baş, böyle traş

Irak Başbakanı General Kasım, Bandırmalı Necmi Demir adındaki bir berberi, bütün masrafları kendisi tarafından ödenmek üzere Irak'a davet etmiş.

Irak'a giden Türk gazetecilerinin çifte polislerle adım adım takip ettiren bir idarenin başı, bir Türk berberine hasretle kollarını açıyor. Bu davete de sebep, geçen yıl ihtilâl başarıyla sona erince, berberin telgrafla generali tebrik etmesi.

Diktatörlerin, traşçılara itibar etmeleri âdetleridir...

Deva mı?

Bir demokrat: — D.P. de hiç bir alanda gedik yoktur, demiş!

Çetin Altan da bir fıkrasında:

— Evet, doğru ama, siyasi alanda bir gedik var, o da:

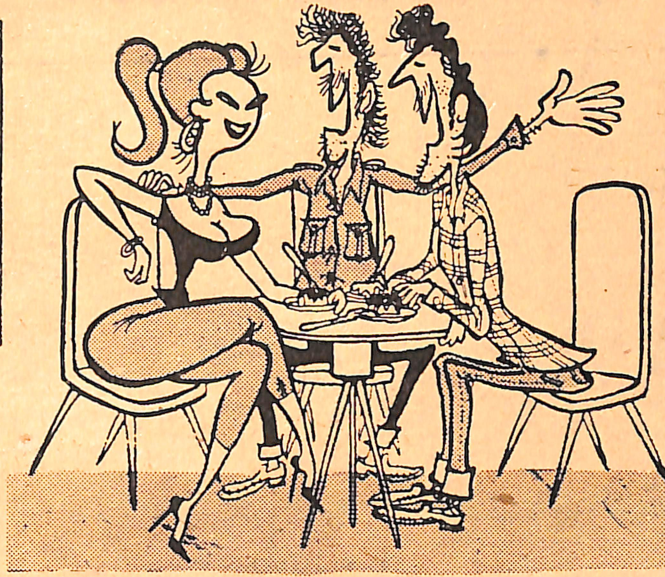
— Namık Gedik! diyordu.

Çetin Altan fıkrayı yarı bırakmış, bari gerisini de biz tamamlıyalım.

Siyasi alanda, bir de budak var. O da: — Basın için af henüz erkendir diyen:

— Esat Budakoğlu!

turistik melâhat

Şehrimiz sâkin bir şehirdir. Büyük çapta alış-verişler olmaz.. Herkes geçinecek kadar kazanır. Sınırda da kaldığından kimse gelip yerleşmez. Buradan gidip başka yerlere yerleşenleri de biz görmeyiz. Şehrin büyüklüğünü buradan anlarız zaten.

Velhasıl küçük bir köy halkı gibi birbirimizi tanırız.

Şehir yalnız turistlerin akın ettiği ilkbahar ve yaz aylarında canlanır, bir başka olur. Her turistin gelişinde; sırtına sinek konmuş manda gibi kımıldar, silkinir, hareketlenir.

Bir «Turistik Melâhat» ımız vardır. Bir içim su. Biz bütün gençlerin gözü onda. Lâkin hiçbirimize yüz vermez. İlle turist olacak. Turist olsun da kafası kel, gözü kör olsun. Aklına eserse eve götürür, gece alıkoyar. Gelen turistler muhakkak onun elinden geçer. Gümrük bir, Melâhat iki... Varsa arabalarına biner, pastahaneye götürür, yemeğe götürür, eve götürür onlarla danseder. Neler, neler yapmaz. Bizim gördüğümüz bu kadarı. Görmediğimiz kimbilir neler yapar daha.

Vaktiyle ben koşardım bu Melâhatın peşinden. Fakat üç-beş yıl başka bir şehre gittim okumak için. Yazın çalış çalış, kazandığınla kışın oku... Zor iş. Perişan olduk çıktık. Geldim ki, bizim Melâhat «turistik» olmuş. Bende değil Melâhatı, o kalın kaşlı, koca burunlu hizmetçi kızları tavlıyacak hal yok. Saç sakal bir karış... Sonra okula gittiğimden beri epey ce değişmiş, yeni yeni prensipler edinmiştim. Meselâ iplik yerine daima tel kullanırım.

Ceket ve pantalon düğmelerim, üstümdeki yırtık ve sökükler hep telle dikilmiştir. Hattâ ayakkabılarımın bağları bile teldir. Elektrik teli... Altlarına kalınca saç. tan pençeler vurdum. Beş defa iplik kullanacağına bir defa tel kullan, dört düğme dikimi zaman kazanırsın. Ayakkabı pençeleri de öyle. Hem de paradan tasarruf.

İşte bir kaç ay önce, şehre dönüdüğümde bu haldeydim. İstasyonda trenden inip şehre yönelirken, daha bir kaç çocuk arkama takılmıştı:

— Tom Miks bu...

— Pekos Bill Pekos Bil!

— Yok be saçlara baksana: Tarzan.

— Ne Tarzanı? Sen asıl sakallara baksana! Bal gibi Konyakçı bu. Tom Miks'teki Konyakçı!

Baktım, işler sarpa sarıyor, veletlere dönüp:

— «Basın ulan!» dedim. Dağıldılar.

Şehirde önce bir numaralı arkadaşım Hüseyin karşıladı beni. O da dün gelmiş. Saç sakal benden beter. Öpüştüp koklaştık.

— N'aber lan? dedim.

— İyilik valla arkadaşım, dedi, senden ne haber?..

— Benden de öyle... Bu ne hal be, annen tanıdı mı bari seni?

— Bırak abi, tam bizim kapıya gittim. Küçük kardeşim pençereredeydi. !Kız, gel aç kapıyı» dedim. Geldi açtı ama, bir de yirmi beşlik uzatmaz mı? Matrak diz boyu abi. Bittim valla. Onu bırak ta bakalım senin valide ne yapacak, tanıyacak mı seni. Hiç mi aynaya bakmadın be herif? Ama, neyse, benim yolum var. Gidip ikimiz de bir tıraş olalım anca.

— Olalım. Hangi berbere?

— Hangi olacak? Kesik Memed'e.

— Uzak ama hadi.

Kesik Memed şehrin öbür ucun daydı. Oraya gitmek için en kalabalık yerlerden geçmek gerek ama, tanınmak kaygum olmadığından düşünmedim.

— Hem belki senin Melâhat'ı görürüz oralarda, dedi Hüseyin.

— Oralardadır ama, takmaz bizi, dedim.

— Takmaz tabi...

— Tanımaz bile.

— Tanımaz abi...

— Ayılara yedirir kendini!

— Ayılara yedirir abi.

— Aldırmaaa! Hele biraz tüylenelim, kaç Melâhat buluruz biz.

— Buluruz abi.

Aldırma diyorum ama, içim de burkuluyordu. Allah için şeker gibi kızdı bu Melâhat. Ne kadar tüylensem ondan iyisini bulamam. Zaten ondan iyisi yoktur ki, yeryüzünde. Cahildi cahil olmasına ama, güzeldi.

— Bana bak Hüseyin ..dedim - şu Melâhat var ya...

— Var abi.

— Ben onun için canımı veririm. Kurbağa kızartması yer misin desin, yemem diyemem.

— Yapma be abi

— Öyle işte... Yalanım varsa, dört dersten takayım.

Caddenin en kalabalık yerinden geçiyorduk. Etrafta hep tanıdık yüzler. Gelip geçiyorlar. Ama ne adımla çağıran var ,ne gülümsiyen. Belli ki, kimse tanımıyor bizi.

Birden, Hüseyin böğrüme şiddetli bir dirsek koydu:

— Bak - dedi - işte senin Turistik!

— Nerde?

— Bak şöyle elli adım var-yok. Bize doğru döndü şimdi.

— Hah gördüm, tâ kendisi...

— Tanıdı ulan Bize bakıyor. Aşkolsun kıza; vefalıymış kaltak.

— ......

— Geliyor

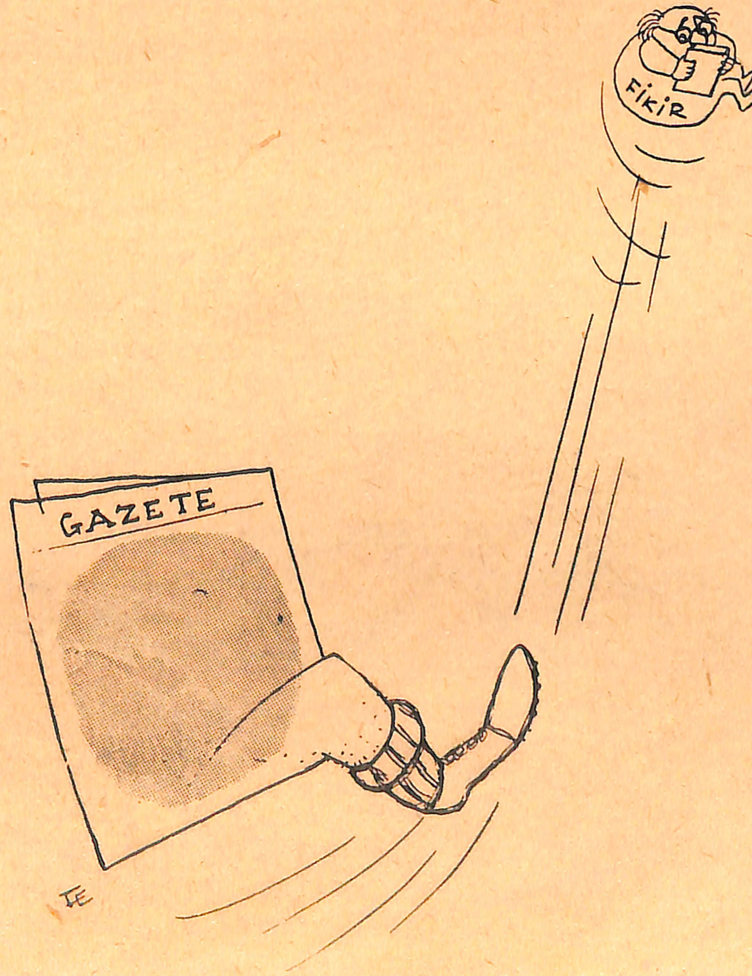
İkimiz de öyle sessizce donmuş kalmıştık. Gerçekten bize doğru geliyordu. Hem de gülümsiyerek.. Kalbimde bir güpürtü ki, sormayın gitsin. Hep böyle çalışsa, bir haftada temizim.

Kız bize yaklaştı. Hem de gözüme bakıp gülümsüyor. Vay canına... Vallahi gülümsüyor!

Büsbütün sıfırı tükettik. Dönüp Hüseyin'le birbirimize baktık. Biz böyle bakınırken Melâhat o billûr sesiyle:

— «Hello centilmens» demez mi? Büsbütün şaşırdık. Ben hemen toparlanıp:

— «Hello» diye karşılık verdim. Çakmıştım dalgayı. Hüseyin de bana uyup «Hello» dedi. O kadarcık züppeliği de beceremezsek yazık boyumuza. Maşallâh Melâhat bayağı da konuşuyordu ingilizceyi.

YAZISIZ

Daha bir sürü şeyler söyledi. Biz de çingeneceden tutun da, Arapça, Farsça, Lâtinceye kadar, o'nun bilmediği, bizim bildiğimiz ne lâf varsa, karmakarışık edip vaziyeti idare ettik.

Hele tarihte okuduğumuz hükümdar bilgin v.s. büyük adam isimleriyle, kenarda köşede kalmış şehir, dağ, tepe isimleri çok işimize yarıyordu.

Sonunda; canlı canlı konuştuğumuz ve boyuna güldüğümüz için hoşuna gitmiş olacağız: Bizi bir pastahaneye götürdü.

Girdik içeriye, sandalyelere oturduk. Garson geldi, Melâhat'a:

— Beyler ne yiyecekler acaba? dedi.

Melâhat bize birşeyler söyledi. Anlamadık ama, belli ki, ne yiyeceğimizi İngilizce soruyor. Ben derhal:

— «Kopernik!» dedim. Hüseyin de:

— «Dinazar!» dedi. Bir şey anlamadılar. Kalkıp elimizle gösterdik. Garson istediklerimizi getirdi. Yeyip bitirdikten sonra tekrar sordular ne yiyeceğimizi. Hüseyin:

— Aristo, dedi. Ben de:

— Potasyum permanganat, dedim.

Gene kalkıp elimizle gösterdik, garson getirdi. Yemeğe başladık. Keyfimize hiç diyecek yoktu. Bir ara garson Melâhat'a:

— Hangi milletten bunlar, İtalyan mı acaba diye sordu.

— Vallahi sormadım, sorayım, dedi Melâhat. Sonra bize döndü:

— Ar yu İtalyan?

Hüseyin gene önce davrandı:

— «Pastör serv-i hıraman hâr-ı miskin Kardinal Mazeren Truva Helen» diye ne hazırladıya saymağa başladı. Kız, eliyle işaret eder, ben dürterim, güç belâ durdurduk. Kız tekrar konuştu Önce kendini işaret edip:

—« Ay em Türk,» sonra bizi işaret edip «Yu...?» deyince, ikimizden birden boş bulunup:

— «Yuu!» diye bağırdık. Bereket versin ki, kelimeyi kendi söylediği cinsten anladı. Gülümsiyerek tekrar sordu:

— Ay em Türk, Yu ar...

— Ha - dedim - Ay em Paraguay!

Hüseyin de:

— «Paraguay, Paraguay» deyip dediğimi onayladıktan sonra; «Paraguay; litosfer, atmosfer, hidrosfer, kont lâplâs nebülöz, Mars jüpter Uranüs, Neptün, Plüton, Satürn» diyerek el, kol işaretlerinin de yardımıyla Paraguay'ın coğrafî durumunu kısaca anlattı.

Melâhat Paraguaylı oluşumuza bilhassa sevinmişti. Daha hiç rastlamamış çünkü. Bunu garsona anlatırken öğrendik.

Yiyeceğimizi yemiştik. Kalktık. Kız çantasından para çıkarıyordu ki, Hüseyin davrandı:

— «Sentes-analiz metafizik kül türfizik!» dedi.

Hesabı o verecekmiş yani. Hemen dürttüm:

— «Nekleşme-i» dedim. Kız bırakmadı verdi hesabı. Çıktık.

Cadde boyunca beraber yürüdük ten ve sohbet (!) ettikten sonra:

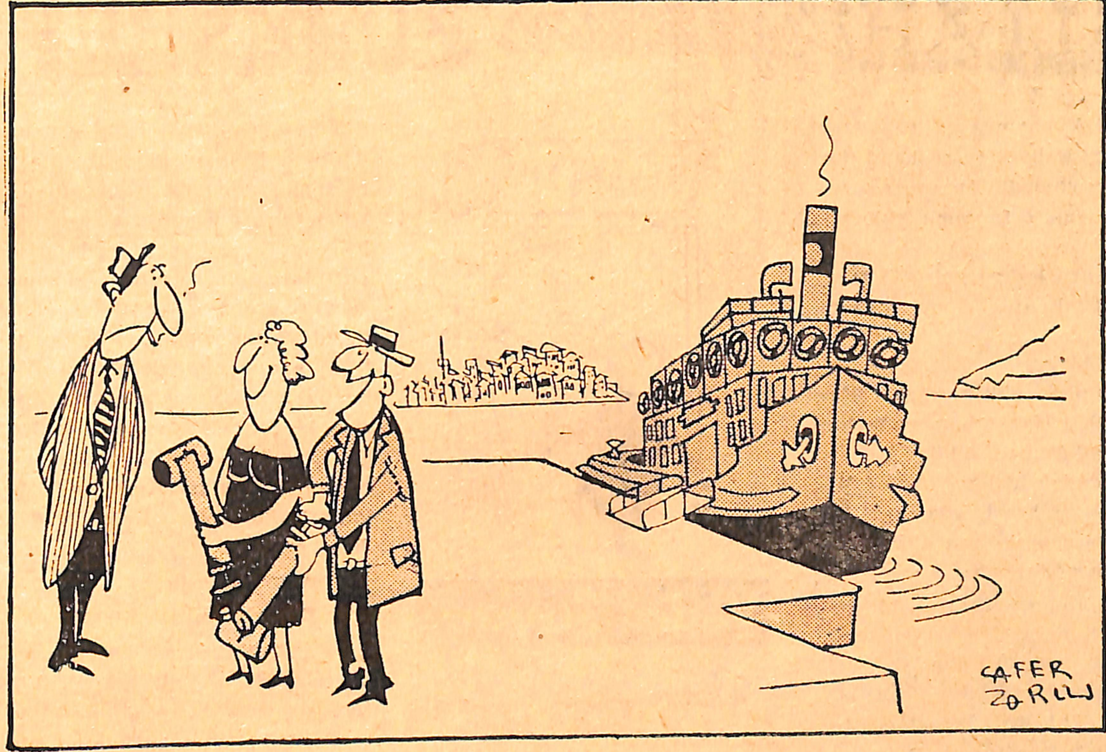
— «Kreşenştayner Pestalozzi JanJak Ruso Fihle..» diye başlayıp bildiğimiz bütün pedagog isimlerini sayarak gitmemiz gerektiğini anlattık, müsaade istedik. Paraguaylı'ya rastlar da bırakır mı hiç? Çaresiz gecelemeğe razı oldu.

Bütün Avrupa Afrika ve Avustralya'daki dağ isimlerini sayıp nasıl ilân-ı aşk ettiğimi, jeolojideki canavar isimlerini sayıp nasıl sevıştiğimizi anlatmasam da olur.

Şimdi ay geçmiyor ki biraz, biraz surat, kılık değiştirip bir başka turist oluyorum. Genel kültürüm de, maşallah imtihanlarda çakmıyacak kadar gelişti!

Kenan AKINCI

Heybeliadayı sinekler istilâ etti! (Gazeteler)

— Bu gece Heybeliada'da misafiriz de!...

Lüks Nermin

Ciddi gazetelerimizin birinci sahife kahramanlarından Lüks Nermin gazetecilere kızmış.

Hiç zannetmeyiz. Nermin teyze, kızsa kızsa, gazetecilere değil, basın'a kızmıştır!

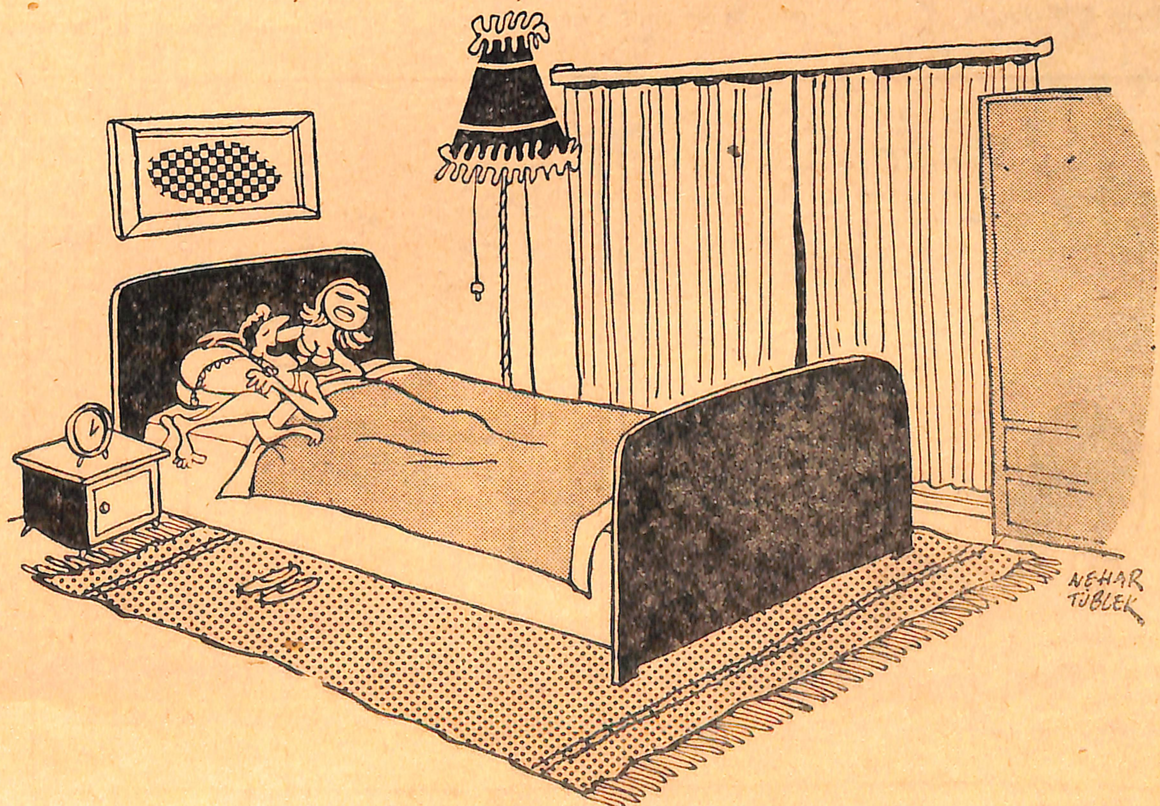
İrsiyet!

— Oğlum, irsiyet nedir?

Çocukcağız derin derin düşündükten sonra, izaha çalıştı:

— Meselâ efendim, büyük babanızın oğlu olmasa, babanızın da oğlu olmasa, tabiî sizin de olmaz. İşte irsiyet budur!

Kadın vücudunda pamuk yetişiyor! (Gazeteler)

— Oh karıcığım, yastık masrafından kurtulduk!..

ALLAH *Böylelerini* KORUSUN!

Masa başında oturanlardan biri kahveciye seslenip dört çay söyledikten sonra, yanında oturan orta yaşlı yabancıya:

— Bir ara kahve geleceği tevatürü çıktıydı ama, sonu gelmedi, dedi.

Başka biri:

— Buna da şükür, diye ilâve etti. Bu deli Hasan başımızdayken aç kalmadığımıza şükür.

İlk konuşan atıldı:

— Ülen Mehmet, adama bi deli adı taktın gidiyosun. Şunun deli tarafını göstersene.

— Boş konuşma Murat, bi kimsenin deliliğini anlamak için herifin kalkıp, «ben deliyim» diye bağırması gerekmez ya... Deli işte, düpedüz deli! Koca kasabada taş taş üstünde bırakmadı. Her yeri yıkıp geçirdi! Şimdi de kalkmış, kasabanın ana yolunu, vilâyet konağı caddesine benzetmek için kazdırmaya!

— Etme Mehmet, böyle konuşma... Eğer bu sözler kulağına gider de, istifa ederse, kıyamete ka dar böyle bi başkan daha bulamayız.

— Ülen bu Hasan denen belediye reisinin ötekilerden farkı ne? Onların da merakı yıkmaktaydı, bunun da!...

— A kalın kafalı, yıkmaktan yıkmaya fark var. Önceki başkanların yanına canın çektikçe çıkıp, konuşabiliyor muydun? Yok! Bi dileğini yaptırabiliyor muydun? Ne gezer! Ama bu... Herkesin derdini dinliyor, dileklerini bir bir yerine getiriyor...

Vedat Saygel

Mehmet'ten başka, masada bulunanların hepsi bir ağızdan:

— Öyle, öyle... dediler. Allah bu adamı başımızdan ayırmasın!

Murat:

— Her şeyden önce çalışkan adam, dedi. O belediye dairesini görseniz, eski tembellikten eser yok. Memurların birini işsiz bırakmıyor. Diyelim dairede iş bitti. Herifler otura otura uyuşmasınlar diye, düşünüyor, taşınıyor, hiç bir şey bulamazsa, kalem dairesine dosya dairesiyle yer değiştirtiyor, evrak dairesini müracaat dairesiyle değiş, tokuş ettirtiyor, bi iş çıkartıyor!

Çaylar geldi. Masadaki yabancı:

— Yapıcı bir adammış, dedi

Murat:

— Valla öğretmen, dedi, bu adamı kandırıp başkan yapana kadar çok uğraştık. Nelerini gördük! Şimdiye dek kendi içimizden tam üç tane başkan çıkardık, hiç biri dilediğimiz gibi çalışmadı. Herifler başa geçmeden bize ne sözler verdilerse, yukarı çıkınca unuttular. Her reis olan kazmaya sarılıp, girişiyor kasabayı yıkma işine! «Ulan yapma, etme, bu yıktığın gâvur malı değil, biz seni bunun için mi reis yaptık?» diyoruz, hiç aldırış etmiyor. Beklediğimizi bulamayınca indirmeye girişiyoruz, gücün yeterse indir bakalım! «İnmem» diyor, bi daha demiyor!

Öğretmen sordu:

— E böyle yıkmakta zorları ne?

— Sebebi belirsiz bey, sebebi belirsiz. Bunu öbür idareden öğrendiler zaar. O zamanlar bi vatandaşın belediye başkanına çıkıp dilekte bulunması ne haddine! Dilekçeler yazıyor, «aman bir okul» diye yalvarıyoruz, cevap: «Bütçe müsait değil!» oluyordu. Biz ne istesek bütçe dar oluyordu ama, yıkıp yapmaya para buluyorlardı. Yıllarca bu böyle gitti, canımız dan usandık gayri!

Büyük seçim yaklaşıyordu. Biz kasabanın demokratları bir araya toplandık, dedik: «Ülen arkadaşlar, belediyecilik dediğin böyle olmaz. Kasaba yıkıldı, milet bakımsızlıktan dökülüyor! Eğer seçimi biz kazanırsak, kasabadan özü sözü doğru bi belediye başkanı çıkaralım da, dertlerimiz görülsün, bari biraz rahata erelim.»

Bizimkiler iktidarı alınca, şişman Yusuf'un oğlu Hamdi'yi çektik bi kenara:

— Hamdi kardaşım, dedik seni belediye başkanı yapalım. Akıllı uslu bi adamsın, kasabanın dertlerini de yakından biliyorsun, gel bu işe he de!

Nazlanmadan kabul etti. Eh biz de ondan iyisini bulacak değildik a. İşe başladı. Aman bey, sen misin onu başa getiren! Hemen devresi günü döktü yol amelelerini sokağa, giriştiler kasaba meydanındaki parkı dağıtmaya! Hepimiz şaşkına döndük, bu Hamdi ne yapıyordu böyle? Onun da bir bildiği vardır, belki sonraları düzelir diye ses etmedik. Bekle babam bekle, Hamdi'nin düzeleceği yok! Parkı bozup yıkınca, geçtiler istasyon caddesini bozmaya! Ülen etme, eyleme.. Yok, yıkıyor herif! Aramızda kararlaşıp, çıktık karşısına. Güler yüzle buyur etti, oturttu, hatırımızı sordu, sonra:

— Nasıl, çalışmalarımdan memnun musunuz? dedi.

Oradan bizim ocak başkanı atıldı:

— Ülen Hamdi, dedi... Dedi emme Hamdi birden sertleşti:

— Konuşmalarınıza dikkat edin! Burası kasabanın kahvesi değil, belediye dairesi!...

Hepimiz şaşırdık! Karşımızda el bağlayan bu Hamdi'ye birden ne olmuştu böyle?

Korka korka muhtar konuştu:

— Allah sizi başımızdan eksik etmesin efendim dedi, ama, sizin de bildiğiniz gibi bizim kasabanın dertleri pek büyük. Yıllardır yol istiyorduk, okul, hastane istiyorduk, her şeyden önce bunları yapacağınızı zannediyorduk.

Hamdi:

— Şimdi bütçe müsait değil! dedi. İnşallah ilerde bi şeyler düşünürüz.

Muhtar mırıldandı:

— Hani diyecektim ki, yıkma işine verilen para ile bir küçücük mektep yapılırdı.

— Bunlara sizin aklınız ermez, bu bir memleket işidir. Dileklerinizi sıraya sokuyorum. Yıkma meselesine gelince... Siz ne biçim Demokratsınız bilmem ki... Eğer o parkla yolu yıkmayıp kullansaydık, muhalifler de: «Şunlara bakın, hâlâ bizim parkımızda otu rup yolumuzda yürüyorlar» deselerdi hoşunuza mı giderdi? Hee?...

— Gitmezdi tabiî...

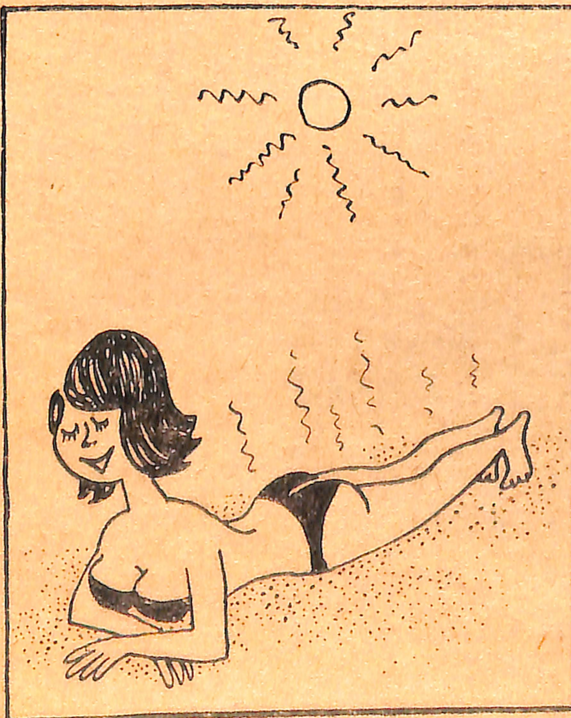
— Öyleyse işime burnunuzu sokmayın!

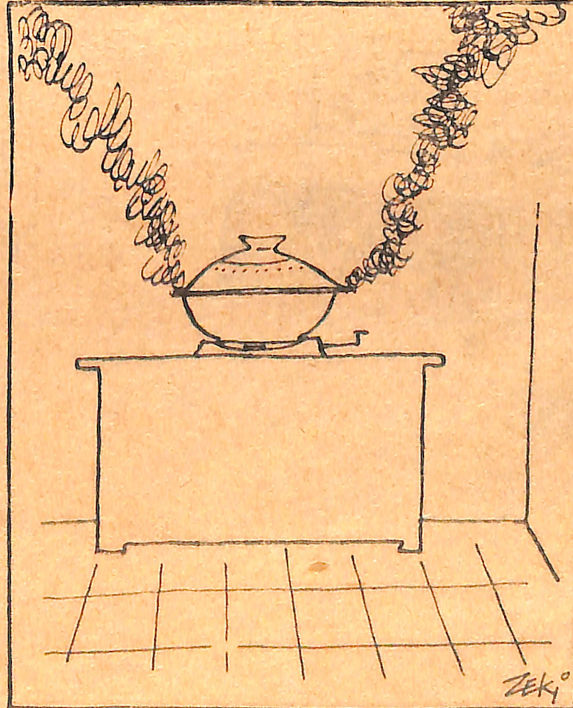
Ardımıza baka baka kasabaya döndük.

Hamdi istasyon caddesini dağıttıktan sonra başladı yol kenarlarındaki ağaçları sökmeye! E' bu kadarı çekilmezdi gayri. Biz geceleri toplanıp dertleşip, nitsek diye düşünürken belediye seçimleri gelip çattı. Kâtiplerin Rıza'ya dedik:

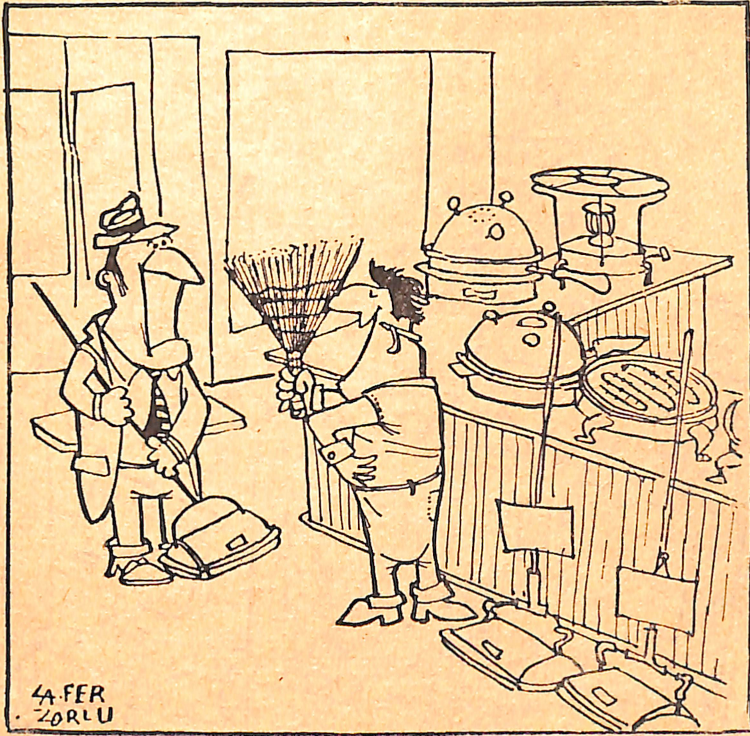
— Rıza sen bize daha yakınsın, gel bu sefer de seni başkan yapalım.

Biraz naz ettiyse de, sonunda

Yananlar ..

— Buyurun bayım, bu da elektrik süpürgesinin yedek parçası!...

razı ettik. Seçimde Hamdi düştü, Rıza reis oldu. Bir kaç gün ses. siz geçti. Tam «eh rahata erdik artık» derken bir de baktık, kasaba toz, duman, göz gözü görmüyor! Ne oluyoruz diye aranırken duyduk, iki bin kişilik modern sinema yapmak için belediye meydan açıyormuş! Boyun bosun devrilsin Rıza! Ülen millet hastalıktan ölürken sinema bizim nemize? Gidip:

— Rıza bu vaziyet ne? diye sorduk.

— Vaziyette ne var? dedi

— Ülen Hamdi'yi niye düşürdü millet? Vatandaşın derdine çare bulacağı yerde yıkıcılığa başlamasından değil mi?

— Evet ama, ben yıkmıyorum ki yapıyorum,

— Len kardaşım yapma! Vazgeç usandık gayri! Kasabayı Hamdi'den yarım kurtarıp sana verdik, kalanını da sen tüketme! Ne ettikse önünü alamadık! Arkadaşlara dedim:

— Ağalar, hakkınızı helâl edin! Kasabanın adı yakında haritadan silinecek!

— Bir çare bulalım, dediler.

— A iki gözüm, bunun çaresi yok ki... Ya bu herifler başa geçince deliriyorlar, ya da aramızdayken de delidirler ama, biz farkedemiyoruz!

Allah seni inandırsın öğretmen, milletin parası su gibi yollara dökülmeye başladı. Herif aklına koymuş: «Şehri güzelleştirmek, hükûmetin turizm dâvasına yardım etmek için her şeyi yapacağım» diyor. Biz bağırıyoruz:

— Her yer yıkıldı, moloz yığını oldu!

O cevap veriyor:

— Bu telâşınız ne be? Her yıkıntı, bir medeniyeti gösterir! Başka milletler tarih kalıntılarından büyük gelir sağlarken siz ne bağırışıyorsunuz?

Kardeşim medeniyet olsun, medeniyete bi sözümüz yok ama, yıkıntısız medeniyet olsun! Tarihe yıkıntı bırakalım diye çaban ne? İşte böyle öğretmen. Allahtan hızır gibi bu adam karşımıza çıktı da, bizi bu delilerin elinden kurtardı. Her şeyden önce, vatandaşın istemediğini yapmıyor. İşe ilk başladığında tuttu, ilk reis Hamdi'nin yıktığı parkı tamire başladı. Onu yaparken halk baştı yaygarayı:

— Bize park değil, okul lâzım!

Reis:

— Emir vermek vatandaşa aittir, deyip parkı yarım bıraktı, hemen okul için istimlâke girişti. Tam okula başlarken vatandaşlardan bazıları:

— Bize okuldan önce hastane lâzım, dediler.

Reis:

— Siz emredin, yeter! dedi ve derhal okulu bırakıp, büyük bir hastane kurmak için, iki mahallelik yer istimlâk etti. Hastanenin taşı, kumu gelirken bir kısım halk:

— Hastaneden önce ilâç bulun! diye bağırıştı.

Başkan:

— Vatandaşa canım feda! dedi, hastaneyi bırakıp, modern bir eczane için üç sokağı yıktırıp yer açtırdı.

E böyle vatandaşın derdi ile yakından ilgilenen bi kimseye de dil uzatılamaz. Demokrasimize böyle yapıcı adamlar lâzım, Allah başımızdan eksik etmesin.

Masadakiler hep bir ağızdan:

— Öyle, öyle... dediler. Bu adamı Allah demokrasimize bağışlasın!

Vedat SAYGEL

Söğüt'te bir inek bağlara girmiş. Sahibini elli lira para cezasına çarpmışlar. Ama inek sahibi cezayı ödemeğe yanaşmayınca, Çiftçi Mallarını Koruma Meclisi hayvancağızın üç gün hapsine karar vermiş.

Bir gazeteci için bulunmaz fırsattı bu. Ne pahasına olursa olsun bir mülâkat koparmalıydım. İlgili makamlardan, güçbelâ, gerekli müsaadeyi alıp ineği buldum!

Ziyaretimin sebebini öğrenince, gayet nâzik karşıladı. İlk defa bir gazeteciyle hasbihal etmekten heyecan duyduğunu gizlemiyecek kadar samimiydi.

Suallerime başladım:

— Bundan evvel hiç hapse girmiş miydiniz?

Biraz alındı galiba.

«— Biz gazeteci değiliz, bu hal sık sık başımıza gelmez, dedi.

«— Hapishane hâtıralarınızı yazmak niyetinde misiniz?» diye lâfı değiştirmek istedim.

«— O, halkın beni bir kahraman veya sütü bozuk olarak karşılamasına bağlı!» diye kestirdi attı.

«— Sizi hangi hapishaneye sevkedecekler?»

— Amerika'da hayvanlar için bir otel açıldığını duyduk, amma, hayvan hapishanesi diye bir şey işitmedim, Umumî Hapishaneye götürmelerinden korkuyorum.

Hayretle: «Yaaa...» demişim. Ama benim hayretime o daha çok hayret etti. Böğürerek:

— Ne var bunda şaşacak? dedi. Bir bağa girdim diye, yavruların ırzına geçen, sütünü emdiği anasını boğazlıyan kaatillerle aynı çatı altında bulunmak istemem. Ama gazetecilere ait hususî bir koğuş varsa, pekiy, girerim!

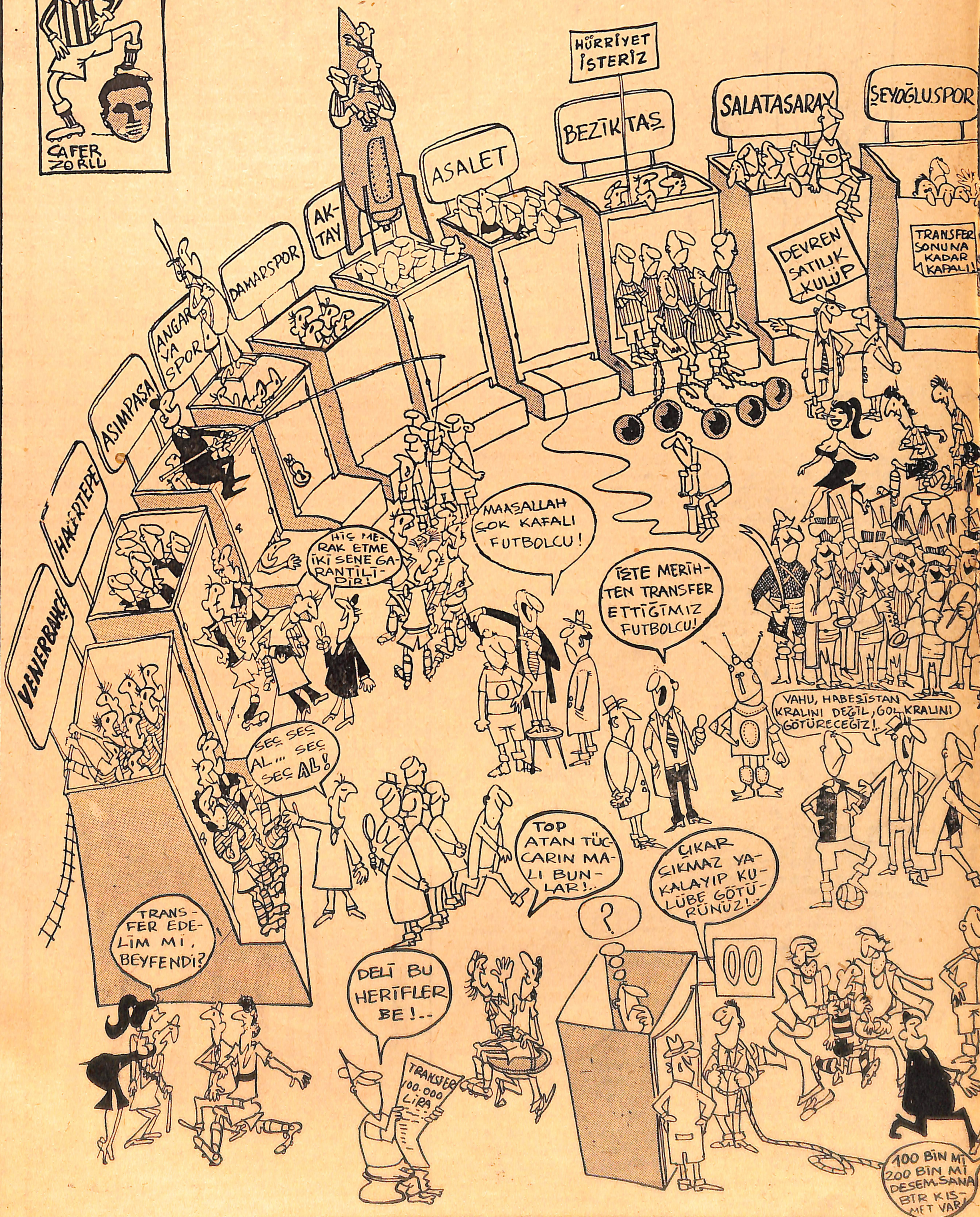
Meslek gururum şaha kalkmıştı. Teveccühüne teşekkür ederek arzusunu ilgililere ulaştıracağıma söz verirken lâfı ağzıma tıkadı:

— Aman dedi. Sakın haaa... Kelin ilâcı olsa başına sürer. Sen var, kendi af kanununla uğraş!...

Şehrin muhtelif yerlerinde çocuk bahçeleri yapılıyor. (Gazeteler)

Çocuk bahçesi!...

CAFER ZORLU
HÜRRİYET İSTERİZ
BEZİKTAŞ
SALATASARAY
ŞEYOĞLUSPOR
ASALET
AKTAY
DAMARSPOR
ANGARYA SPOR
ASIMPAŞA
HACIRTEPE
VENERBAHÇE
TRANSFER SONUNA KADAR KAPALI
DEVREN SATILIK KULÜP
MAŞALLAH ÇOK KAFALI FUTBOLCU!
HİÇ MERAK ETME İKİ SENE GARANTİLİDİR!
İŞTE MERİHTEN TRANSFER ETTİĞİMİZ FUTBOLCU!
VAHU, HABEŞİSTAN KRALINI DEĞİL, GOL KRALINI GÖTÜRECEĞİZ!..
SEÇ SEÇ AL... SEÇ SEÇ AL!
TOP ATAN TÜCCARIN MALI BUNLAR!..
ÇIKAR ÇIKMAZ YAKALAYIP KULÜBE GÖTÜRÜNÜZ!..
?
00
TRANSFER EDELİM Mİ, BEYFENDİ?
DELİ BU HERİFLER BE!..
TRANSFER 100.000 LİRA
100 BİN Mİ 200 BİN Mİ DESEM SANA BİR KISMET VAR!

Transfer Pa

SÖZTEPE
SEFA
ÇARŞIYAKA
İNCİRSPOR
İSLÂM SPOR
SİYAH GÜMRÜK
SERİ-KÖY
BEŞKOZ
JÖNLER BİRLİĞİ
BAKIR ORDU
BEKÂR HİLÂL
NEHAR TÜBLEK
HANİ BUNLARIN ETİKETLERİ !?
TAKIMI EMNİYETE ALDIM!
SİZİN TAKIMDAN DA TRANSFERLER YAPMAK İSTİYORUM...
NE YAPIYORSUN? BURASI PLÂJ DEĞİL...
ŞU ÖN MUKAVELEYE BİR İMZA ATIVER EVLÂT!..
ULAN! KIZI DEĞİL, FUTBOLCUYU KAÇIR DEDİM.
İŞTE BİZİM TAKIMA GÖRE BİR OYUNCU...
BEN BONSERVİSİMİ KULÜBÜMDEN ALDIM!
KASAP

noraması !..

YAZISIZ

İLK DERS !

Salomon küçük oğlu İzak'a biraz hayat dersi vermek istiyordu. Onu kucağına aldı, sevip okşadı, sonra yüksek kütüphanenin tepesine oturtup aşağıda kollarını açarak:

— Haydi bakayım atla babanın kucağına! dedi.

İzak tereddüt etti:

— Baba, çok yüksek burası, korkarim!

— Evladim, ben seni duşurur muyum, korkma, atla hadi...

— Baba atlayamam!

— Sana ne diyorsam onu yap, atla babaciğina haydi! Hop!

Küçük İzak bir müddet daha tereddüt etti ve en sonunda kendini boşluğa bırakıverdi. Bu sırada ise Salamon kenara çekildi, çocuk yere düştü ve ağlamaya başladı.

O zaman onu tekrar kucağına alan babası:

— İşte İzak diyordu. Bu tecrübe sana hayatta hiç kimseye, hattâ babana bilem itimat etmemek lâzım geldiğini öğretir!

YAZISIZ

Kuyudaki KADIN

ADNAN VELİ

Fehamet'in o gün çok canı sıkılıyordu. Paris'e giden Suat'ten tam altı gündür hiç bir haber alamamıştı. Aklına çeşitli ihtimaller geliyor, kâh merak, kâh kıskançlık duygusuyla, içi içine sığmıyordu.

Akşam, kocası eve gelince, iştahsız olduğunu bahane ederek yemeğe oturmadı. Salih bey yalnız başına karnını doyurdu. Ama yemekten sonra Fehamet, ille de paviyona gidelim, diye tutturdu.

Taksim gazinosunun yazlık paviyonunda, köşeye rastlıyan boş bir masa buldular. Fehamet müziğin içine girince kendini büsbütün hüzne kaptırdı. Kafasını mıncıklıyan tek mesele Suat'ti. Onun üç ay sürecek ayrılığına dayanmak, genç kadına çok zor geliyordu.

Garsonun getirdiği viskiyi yudum yudum içiyor, gözleri boyuna dalıyor, varlığının, müziğin içinde eridiğini sanıyordu. Kocasıyla hiç ilgilendiği yoktu.

Salih bey bir aralık seslendi:

— Karsun!.. Len oğlum, karsun!..

Fehamet birdenbire irkildi:

— Ayol bağırmasana öyle avaz avaz. Salon terbiyesinin ne olduğunu sana bir türlü öğretemiyecek miyiz?..

— Yooo hanım... Ben salon terbiyesini eyi bilirim. Hani sen bana bi kitap aldıydın. Âdabı mıfaşeret kitabı değel miydi?.. O kitabın içerisinde, karsunu nasıl çağırmalı deyi hiç bi şey yazmayor.

— Öyleyse sen o kitabın adam akıllı okumamışsın...

— Vallaha okudum. Çatalı nasıl dutmak ve köfteye batırmak ilâzımdır deyi okudum. Aımudu nasıl kesmeli deyi okudum. Hiç ses itmeden burnunu nasıl silmeli deyi okudum. Yabancı bir hanımınan nerdivandan çıkarkana nasıl gadının arkasından bakmamalı deyi okudum. Misafir gelincek hiç belli itmeden nasıl esnemeli deyi okudum. Nevazil oluncek nasıl elini ağzına götürerekten hapşırmak ve şayet hapşırırkana elinin içine bi şey yapışıncak kimseye göstermeden nasıl ganapenin kenarına elini silmeli deyi okudum. Tüm okudum vallaha.

— Madem okudun, garsonu da yavaş çağır öyleyse...

Karsun, az beri bak karsun!..

Garson, bir koşu geldi:

— Buyursunlar pasam!..

— Sokul burıya, yakın gel... Bizim masıya demindenberi boş yiriyon. Bu masada kimin oturduğunu biliyon mu sen?..

— Boşvermek değil pasam...

— Lâfıma cüvap vir. Kimin oturduğunu biliyon mu?..

— Elbette buyuk bir zatsiniz...

— Orası öyle... Emme sırf böyük mü?..

— Ve sayin bir zatsiniz...

— Orası da öyle... Emme sırf sayın mı?..

— Ve nazik bir zatsiniz...

— Nâzikliğim de eyidir. Emme sırf nâzik mi?..

— Ve janti bir zatsiniz...

— Beri bak. Beni diyne şincik. Sen benim gart vizitamı hiç gordün mü?

— Görmedim pasam...

— Okuyup yazmışlığın var mı senin?..

— Var pasam...

— Al öyleyse... Oku şunu bi ke...

— Ko... ko... Kon... Konya..

— Vir şunu burıya... Ben okuyıyım: «Gonya vilâyeti, erimiş halis yağlar mütâhidi, Zelihadan doğma, Şabandan olma Milyoner Saliy Gülleti. Telifon yazıhane 30 24 41, telifon ev 80 43 30, telifon banyo 80 43 33, telifon tuvalet, 80 43 34...» Şincik ağnadın mı, kimmiş bu masada oturan?...

— Anlamisimdir pasam. Emrediniz...

— Sen bizim masıya ne getirdin?..

— İki viski ve biraz samfistik...

— Hah... Şamfıstığının nasıl fıstık olduğunu gördün mü sen?.

— Görmemişimdir pasam..

— Gormediysen gozünü aç... Getirdiğin fıstığın 12 denesi çatlamamış. Emme, sonradan hisabı alırkene, çatlamış fiyatına alcen helbette... Al bunları götür, 12 dene çatlak getir...

— Başüstüne pasam...

Fehamet, kocasının bu hareketine çok içerledi:

— Sen insanı vallahi rezil edip çıkarıyorsun. Ayol milyoner adam, şam fıstığının çatlamamışını hesap eder mi?..

— İder... Ben milyonersem, o milyonları zokaktan toplamadım. Tereyağının içerisine kemik yağı, iç yağı garıştırarakten, şerefiminen gazandım.

— Bak Salih, ağızımdan yemin çıkacak, bir daha seninle paviyona falan gelmiyeceğim.

— Ne sebebe gelmiyeceğen?.

— Çünkü sen insanı rezil ediyorsun...

— Sen şincik rezil mi oldun?..

— Elbette ya...

— Öyleysem o rezillik şincik

olma değel, eskiden galma...

— Hadi hadi, saçmalama... Şuraya iki atraksiyon görmiye geldik. İnsanın burnundan getiriyorsun. Senin gibi herif gör medim ben...

— Ben de senin gibi garı görmedim. Bi dene esgiden melmekette varımış. Bi de sen varsın...

— Memlekette mi varmış?..

— He ye... Bizim melmekette Ramiz Hoca diyerekten bir hoca varmış. Onun ailesi pek geçimsiz bir aileymiş. Adamı yiyip bitirirmiş. Bi gün hocanın ailesi, guyunun başında su çekerkene herifin zihnine bi mefsedetlik düşmüş. «Ben bu gadını usulcana guyuya itiverem de şu muzurdan gurtulam» dimiş. Ardından usulcana yanına varmış. Dayanıp guyuya itmiş gadını... Gadın içeriye düşüncek bi daha çıkamamış. Bizim hoca eve girmiş. Evde ne gürültü galmış, ne patırtı. Hoca gayetle rahata gavuşmuş. Ooooh dimiş. O ağşem gafasını eyicene diynendirmiş. İrtesi gün oluncek, varmış ahçı Kâmil'iin dükkânına, yimeğini yimiş. Bi ağşem daha geçmiş. O ağşem gadını biraz arar gibi olmuş. Emme ne fayda?.. Aradan üç gün daha geçmiş. Bizim Ramiz hoca yavaş yavaş nedametlik getirmiye başlamış. Üçüncü günü yüreğini tekmil pişmanlık sarmış. Gendi gendine dimiş ki «bizim gadın pek muzur bi gadındı emme, ben gene de onsuz yapamam» diyerekten, varmış guyunun başına... «Belkim ölmemiştir» diyerekten zihnine bir umut düşmüş. Gocaman gancayı ipe bağlıyaraktan salmış guyuya. Ara ara ara, tam bi saat aramış. Emme en nihayetinde gancaya aşşâdan ağırcana bi şey dakılmış. Ramiz Hoca «Hah, garıyı buldum» diyerekten ha babam asılır.

— Aman aptal mısın nesin?.. Bana deli saçması dinletiyor.

— Yooo, öyle dime... Diyne. Bu işin ucu sana dokanıyor.

— Eee, ne çıkmış kuyudan?..

— Gosgocaman bi ejderha canavarı çıkmış. Ramiz Hoca canavarı görüncek titremiye başlamış. Ejderha canavarı hocaya dimiş ki: «Benden gatiyen gorkma» dimiş. «Sen madem-kileyin bu guyunun içerisinden beni gurtardın, benden de sana hiç bi kötülük bulaşmaz» dimiş. O zaman Ramiz Hoca, gendi ailesini ejderha canavarına sormuş. «İçerde benim ailem olecekti. Orda duruyor mu şincik?» dimiş. Ejderha canavarı da dimiş ki: «Sorma be Hocam» dimiş. «Biz bu guyunun içerisinde iki dene ejderha canavarıydık. Yıllardan beri yaşıyıp duruyorduk. Geçende aramıza bi gadın da geldi. Vallaha guyunun içindeki iki dene ejderha canavarını mâfedip bıraktı. Ejderha olduğumuza bizi temelli tövbe ittirdi» dimiş. Sen gayri bu hikâyenin hissesini gendine çıkar...

— A aptal, a dangalak, a salak!... Ben hocanın karısı değilim.

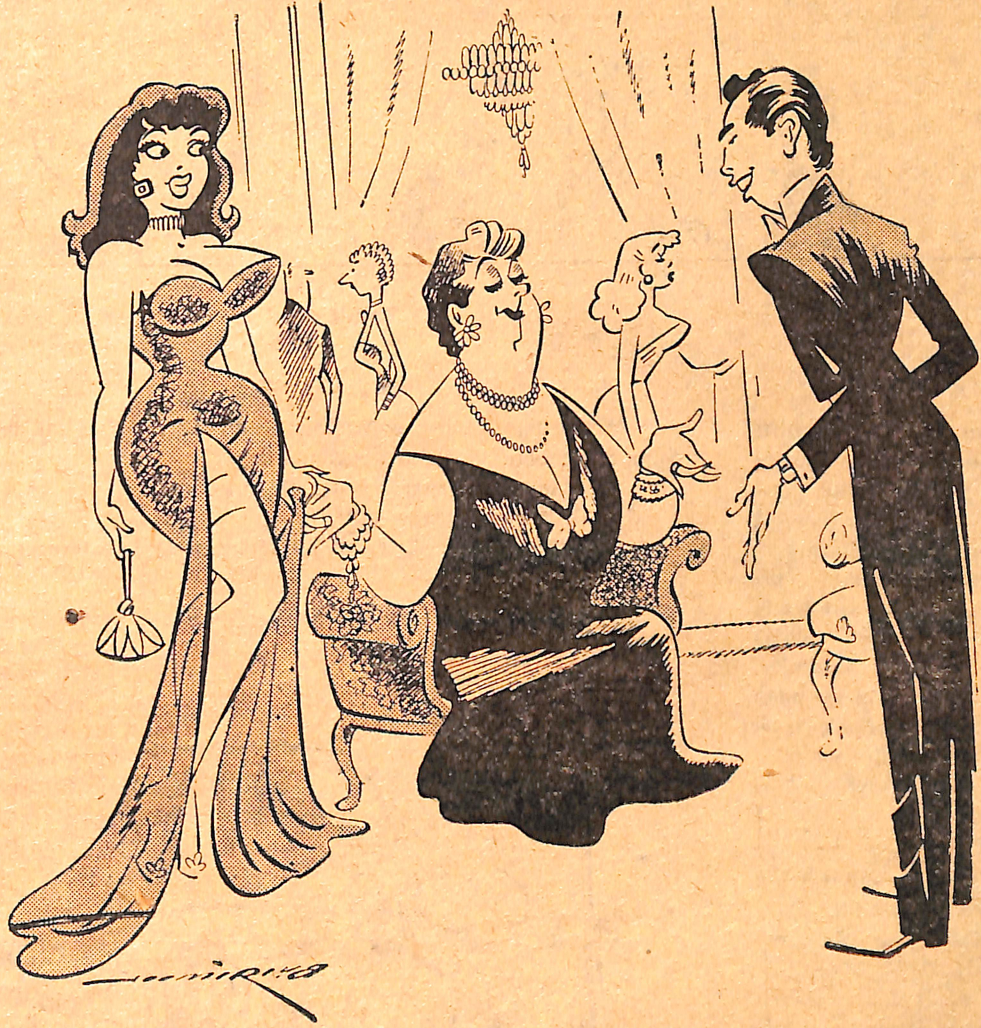
— Sen, Salih bey diyerekten melek gibi bi adamın ailesisin.

Fehamet başını çevirdi. Artık Salih beyle ilgilenmek istemiyordu. Onun ne yaradılışta bir adam olduğunu bildiği için, lâflarını fazla umursamadı. Hattâ orkestra «Paris Geceleri» ni çalmıya başladığı vakit:

— Hadi kalk. Bari bir dans edelim, dedi.

Dansta Suat'i düşünüyordu tabii...

Adnan VELİ

— **Benim en çok neyimi beğeniyorsun?...**
— **Kızınızı!...**

Dans

Çiftler birbirlerine o kadar yapışmışlardı ki, ayrılmalarına imkân yok sanılırdı. Biri:

— Kuzum bu nasıl dans? dedi. Güreşten farkı yok!

Spora meraklı arkadaşı güldü:

— Çok fark var! dedi. Güreşte bazı yerlerden tutmak yasaktır!

Öyle ya...

Kızın siyah gözlerine dalmış, sayıklıyordu:

— Senin için dünyada her şeyi yaparım sevgilim!

Kız:

— Hayret doğrusu, dedi, her şeyi isteyeceğimi nasıl da bildin?

Giyime göre

Şehir tiyatrosu o akşam açılıyordu. Kadın, dar bir mayo gibi vücudunu saran sarı, yeşil, kırmızı renklerle boyalı tuvaletini giydi, başına da ipekli bir külâh geçirdi. Kocası sordu:

— Nereye gidiyorsun?

— Tiyatroya...

Kocası yine sordu:

— Komedi kısmına mı?

Öyleyse!

Küçük Mine annesinin boynuna sarılmış soruyordu:

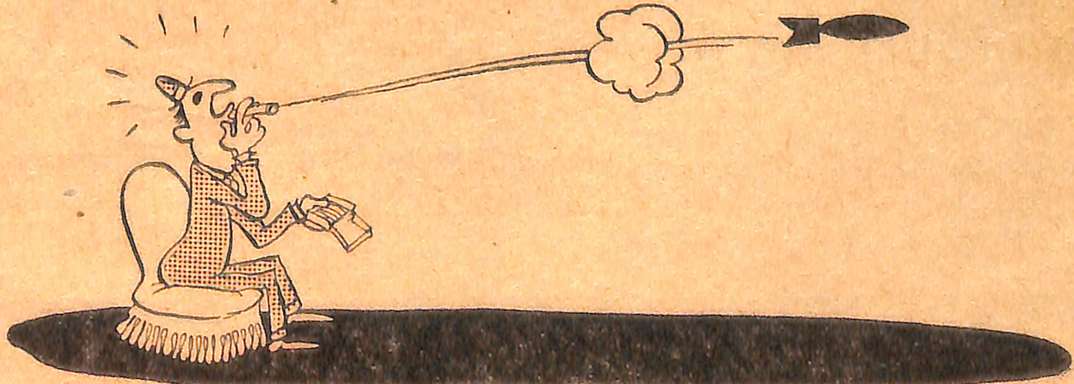
— Anneciğim, beni seviyor musun?

— Elbette Mineciğim!

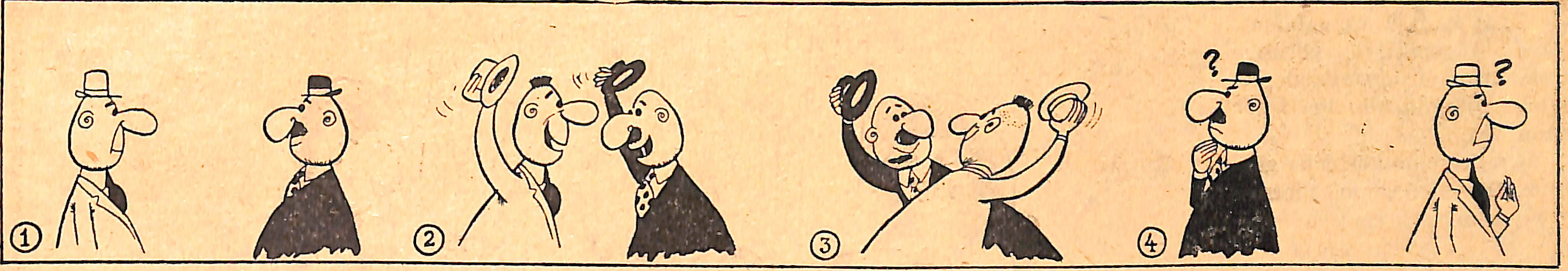
Küçüğün gözleri parladı:

— Öyleyse niçin babamdan ayrılıp, köşedeki dondurmacı ile evlenmiyorsun anneciğim?

Sigaralardan yabancı madde çıkıyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

YAZISIZ

At yarışları

Meşhur artist George Raft ve bir arkadaşı at yarışlarına gitmişlerdi... Fakat hiç şansları yoktu ve hiç bir yarışta on para kazanamamışlardı...

Halbuki yakınlarındaki bir grup hanım için durum hiç böyle değildi; bilet üstüne bilet alıyorlar ve bütün tahminleri doğru çıkıyordu. En sonunda George Raft dayanamadı ve bu neşeli grupa sokulup sordu:

— İşleriniz çok iyi gidiyor galiba?

Kadın güldü:

— Evet, şimdiye kadar ki bütün yarışlarda kazandık.

George Raft şöyle bir etrafa bakındı ve fısıltı ile:

— Bana dedi; acaba söyler misiniz hangi sistemi tatbik ettiğinizi?...

— Oh biz mi? dedi kadın. Her seferinde ayrı sistem tatbik ederiz; bugün kuyruğu en uzun olan atlar üzerine oynuyoruz!...

İhracat

Profesör talebeye sordu:

— Her hangi bir ihraç yılında Amerikanın harice sevkettiği kömür miktarını söyleyin!

— 1492 de sıfır ton!

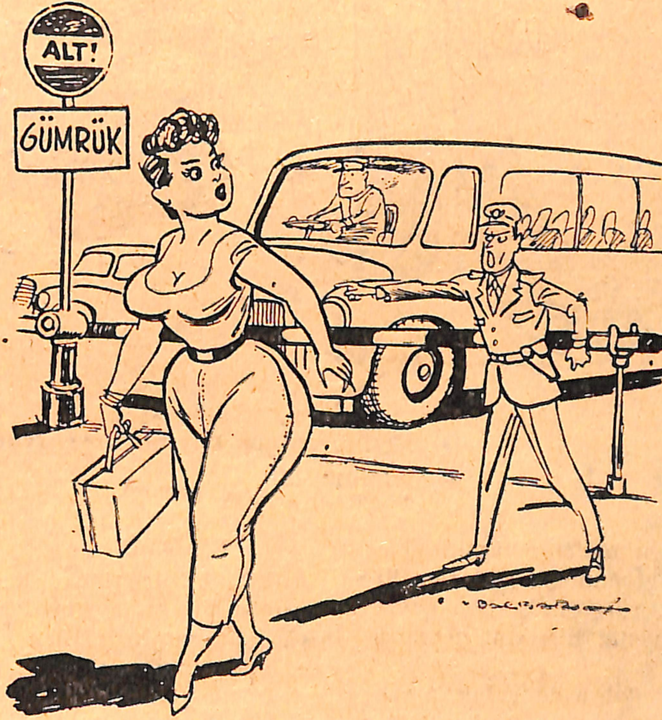
Dişler

Karikatürist Mıstık evleniyor. Yusuf Ziya Ortaç, ön dişlerinin çoğu eksik olan sanatkâra sordu:

— Böyle mi güvey gireceksin Mıstık?

Mıstık kurnaz kurnaz güldü:

— Evet üstadım, dişlerimi düğünden sonra göstereceğim!

Gümrükçü — Affedersiniz bayan, pantolonunuzu kontrol ettirdiniz mi?

Konuşan makine

Thomas Edison şerefine verilen bir partide onu tanıtan konuşmayı yapan spiker bilginin bütün keşiflerinden övgüyle bahsetti ve en sonunda da:

— Thomas Edison'un en büyük keşfi konuşan makineyi icat etmesi olmuştur.

Konuşma sona erince Edison ayağa kalktı ve cevap verdi:

— Bana yönelttiğiniz iltifatlara bütün kalbimle teşekkür ederim, yalnız bir noktayı belirtmek istiyorum. Konuşan makineyi icad eden ben değilim; ben sadece istenildiği zaman susturulabilen makineyi icat ettim!

Ananas

Genç kadın kocasını karşıladı ve:

— John dedi, keşke gelirken bir ananas getirseydin; biliyorsun bu akşam annem yemekte bizde ve ananası o kadar sever ki hayatının yarısını verir bu meyva için!...

John bunun üzerine:

— Sahi karıcığım dedi, dur hemen gidip 2 ananas alayım...

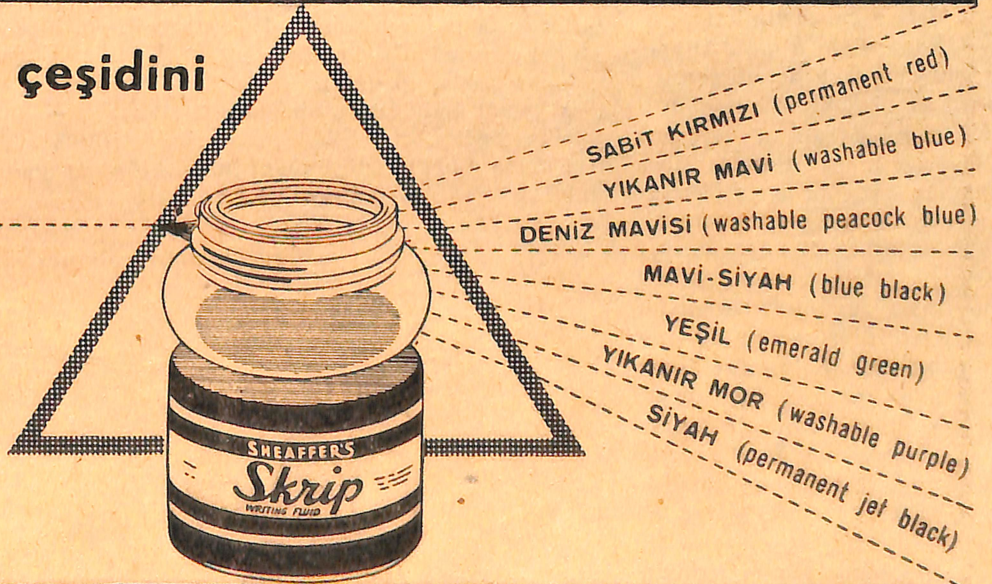
7 CAZİP RENK

piyasanın en zengin renk çeşidini

Skrip

sizlere takdim ediyor

SKRİP dünyanın en saf mürekkebidir
SKRİP dolmakaleminizin ömrünü uzatır ve daha iyi yazmasını sağlar
SKRİP derhal yazar ve çabuk kurur

FAAL

SKRİP BÜTÜN KIRTASİYECİLERDE BULUNUR

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ne yer?

Biz vâiz, vaazında Hazreti Süleyman'dan bahsediyor; onun nasıl hayvanların dilinden anladığını ve ne kadar zengin olduğunu anlatıyordu. Bu ara mevzu Süleyman'ın karılarına geldi:

— Hazretin dedi vâiz; yüzlerce odalığı ve kırk tane karısı vardı ve onlara hep kuş südü yedirirdi...

Arka sıralardan bir ses yükseldi:

— Onlara ne yedirdiğine boş ver; Süleyman kendi ne yerdi?

İlân san'atı

New York'un meşhur çiçekçisi Max Schling gazeteye bir ilân verdi; yalnız bu ilân Steno ile yazılmış ve gazetede de öyle basılmıştı. Birçok iş adamı bu ilânda ne yazılı olduğunu merak edip, Stenoyu çözmesi için, kesip sekreterlerine verdiler.

İlân zaten sekreterlere hitap ediyordu ve şöyle diyordu:

«Sekreterler

Patronunuz karısına çiçek göndereceği zaman aklınıza ilk gelen isim Schling Çiçek Mağazası olmalıdır.»

Delik

London Museum'da misafirleri gezdiren rehber bir ara bir ceketin önünde durdu ve:

— İşte dedi; bu ceket, Trafalgar savaşında amiral Nelson tarafından giyilmiş olan ceket, şu delik ise onu öldürmüş olan kurşunun geçtiği deliktir!

Ekonomi hocası beraberinde getirdiği talebelerine döndü ve:

— Görüyor musunuz çocuklar? dedi. Eğer bu delik vaktinde yamanmış olsa idi Amiral Nelson hayatta olacaktı şimdi.

Caz âşıklarının kara sevdası

Louis Armstrong

Çocukların tenkitten çok, örneklere ihtiyaçları vardır.

★

Saadet; iyi bir sıhhat ve zayıf bir hafızadan ibarettir.

Dr. A. Schweitzer

★

Adalet — Lehimize karar verildiği zaman tecelli eden şey.

John W. Raper

★

En derin nehir, en az gürültü yapar.

Ata sözü

★

Örs, çekiçten daha çok dayanır.

Ata sözü

Beste!

Meşhur kompozitör Mozart, bir zamanlar Haydn'ın talebesi idi. Bir gün hocası ile bir bahse tutuştu. Mozart, bir parça besteliyeceğini ve Haydn'ın bunu piyanoda çalamıyacağını iddia ediyor, Haydn ise onun bu lâflarına gülüyordu. Bunun üzerine Mozart oturdu ve on dakika içinde ufak bir piyano parçası yazıp Haydn'a verdi.

Büyük bestekâr piyanoya geçti, bir kaç mezür çaldıktan sonra durdu ve:

— Bu ne biçim şey böyle? diye bağırdı... Şurada bir nota var piyanonun ta en sağında, onunla beraber bir nota da en sol uçta; tam bu esnada ise piyanonun en orta yerindeki la diyeze dokunulacak... Böyle bir parçayı kimse çalamaz!

Mozart hocasının bu sözleri üzerine piyanonun başına oturdu ve sol eliyle soldaki, sağ eliyle sağdaki notayı çalarken hayli hürmetlice olan burnu ile de piyanonun orta yerindeki la diyeze dokunuverdi...

Tahmin

Sessizce yaklaştı ve elleriyle genç kızın gözlerini kapayıp:

— Eğer, dedi, üç isimde benim kim olduğumu bilemezseniz sizi öpeceğim!

Genç kız şu isimleri saydı:

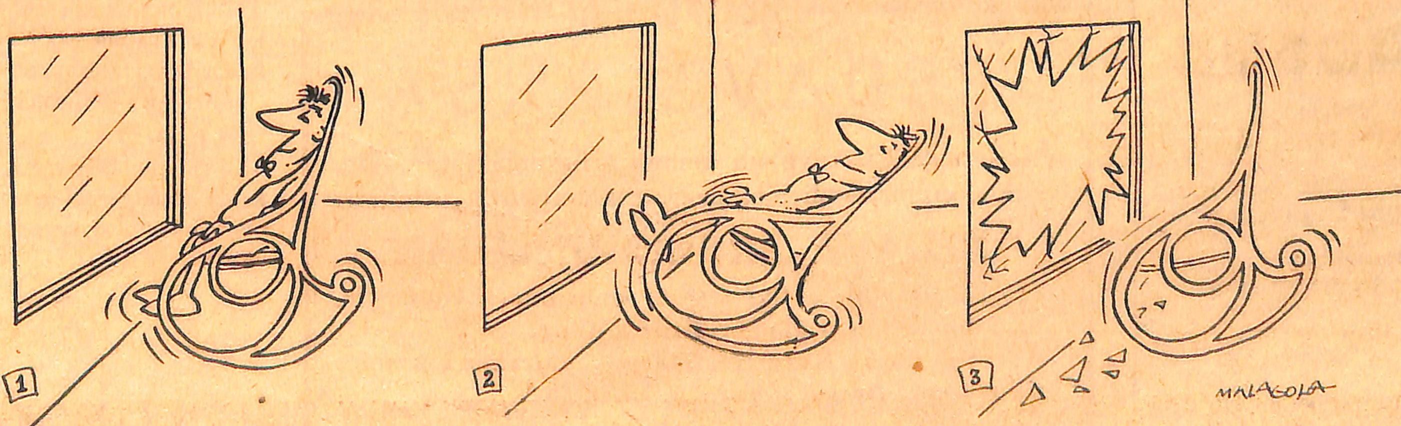
— Amiral Nelson, Kristof Kolomb, Noel Baba!...

Alışkanlık

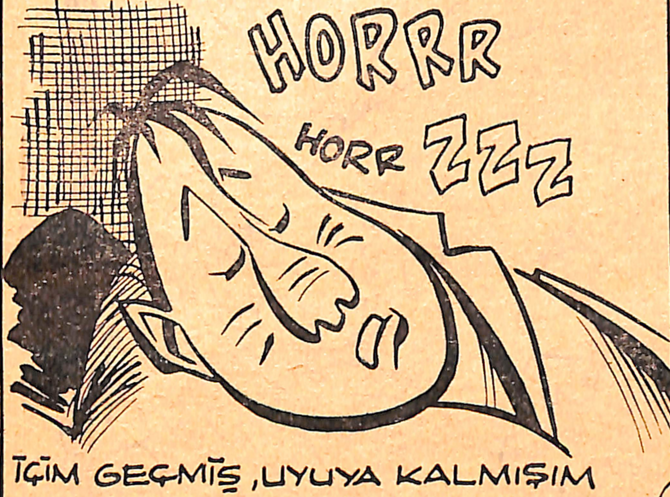
— Eğer... dedi, genç kız; sizinle evlenmeyi reddedersem hakikaten intihar edecek misiniz?

Delikanlı gücenmiş bir tavırla:

— Elbette dedi... Âdetim böyledir!

YAZISIZ

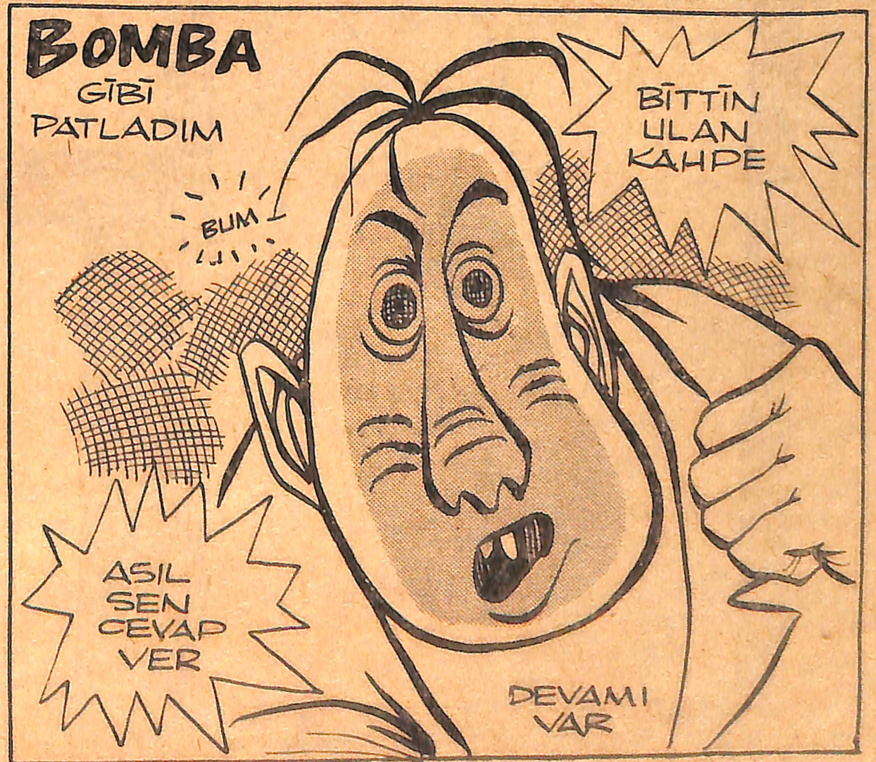

NAMUSLU KOCA
HORRR
HORR ZZZ
İÇİM GEÇMİŞ ,UYUYA KALMIŞIM

UYUYA-
MI
KALMIŞSIN ?
EVET...
BUNDA
ŞAŞACAK
NE VAR ?

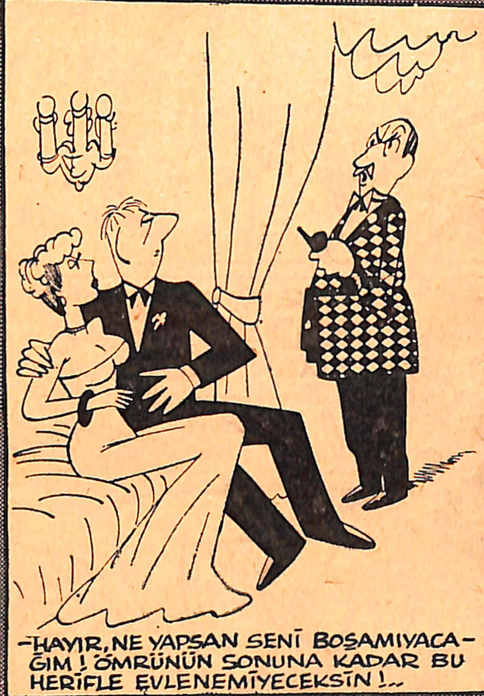

UZATMIYALIM EFENDİM!..
BİR DE UYANDIM Kİ.....
KALK
HERİF
KAAALK
ZELZELE
Mİ
VAR ?

KARŞIMDA HERŞEYİYLE
KARIM DURUYORDU.
AMAN YARABBİ !..

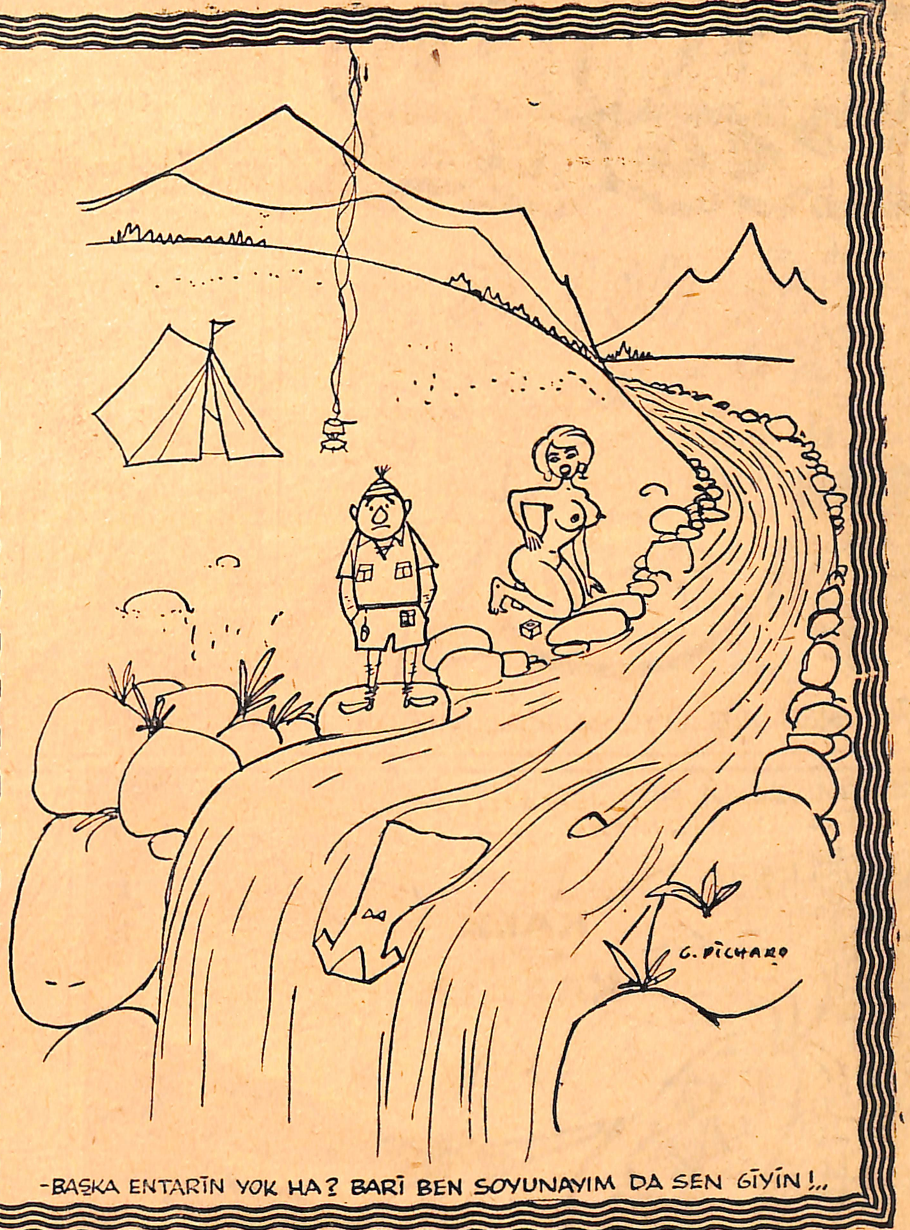

CEVAP
VER
SABAH-
LARA
KADAR
BURALARDA
İŞİN NE
SENİN
DEMESİNE MEY-
DAN VERMEDEN
....

BOMBA
GİBİ
PATLADIM
BUM
BİTTİN
ULAN
KAHPE
ASIL
SEN
CEVAP
VER
DEVAMI
VAR

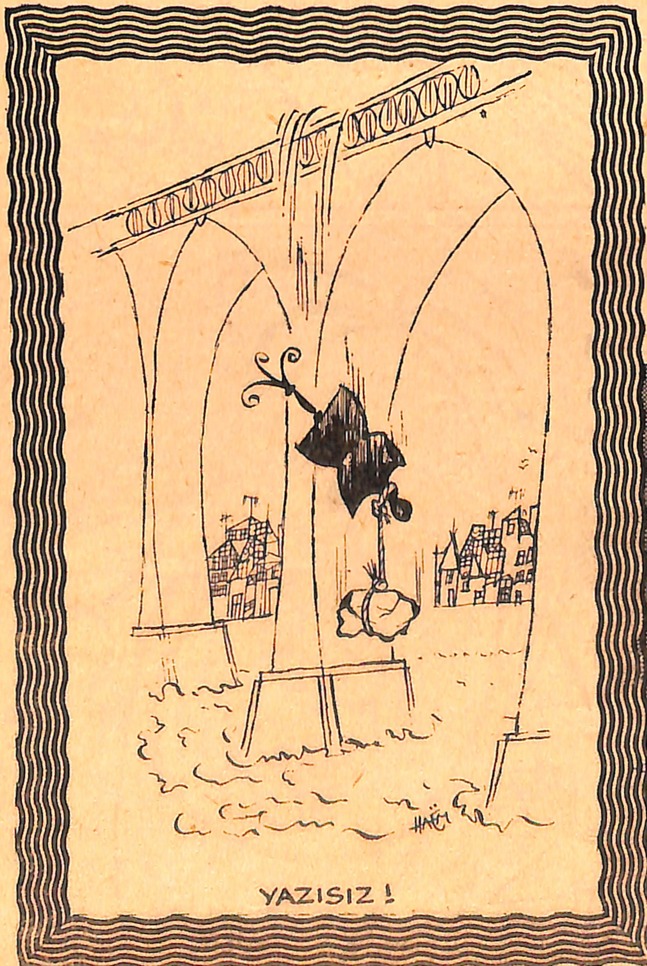
Dünya KARİKATÜRLERİ

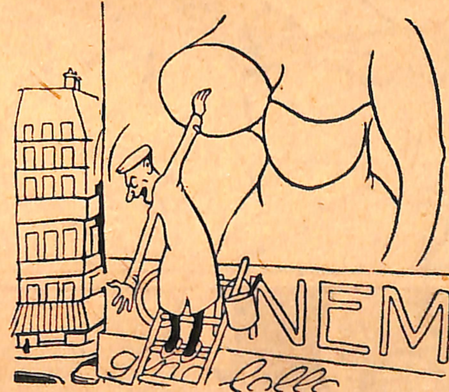
-HAYIR, NE YAPSAN SENİ BOŞAMIYACAĞIM! ÖMRÜNÜN SONUNA KADAR BU HERİFLE EVLENEMİYECEKSİN!..

-BAŞKA ENTARİN YOK HA? BARİ BEN SOYUNAYIM DA SEN GİYİN!..

YAZISIZ!

-HEYYY, ÇABUK BİR PAYANDA GETİRİN!..

ESRARENGİZ ŞARK!..

YAPI ve KREDİ BANKASI

ÜÇÜNCÜ ÇEKİLİŞTE

5
KİŞİYE BİRER
APARTMAN
DAİRESİ

ve

1 KİŞİYE
100.000
LİRA

AYRICA
1610 KİŞİYE
160.000
liralık çeşitli
para ikramiyeleri

•

Hesabında en az 200 lirası olanlar
çekilişlere iştirak ederler.
Her 100 liraya ayrı bir kur'a
numarası verilir.

SON PARA YATIRMA GÜNÜ:
18 Temmuz

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Senin bu siyah mayon köpek balıklarını bilmem ama, bütün erkekleri kaçırdı!